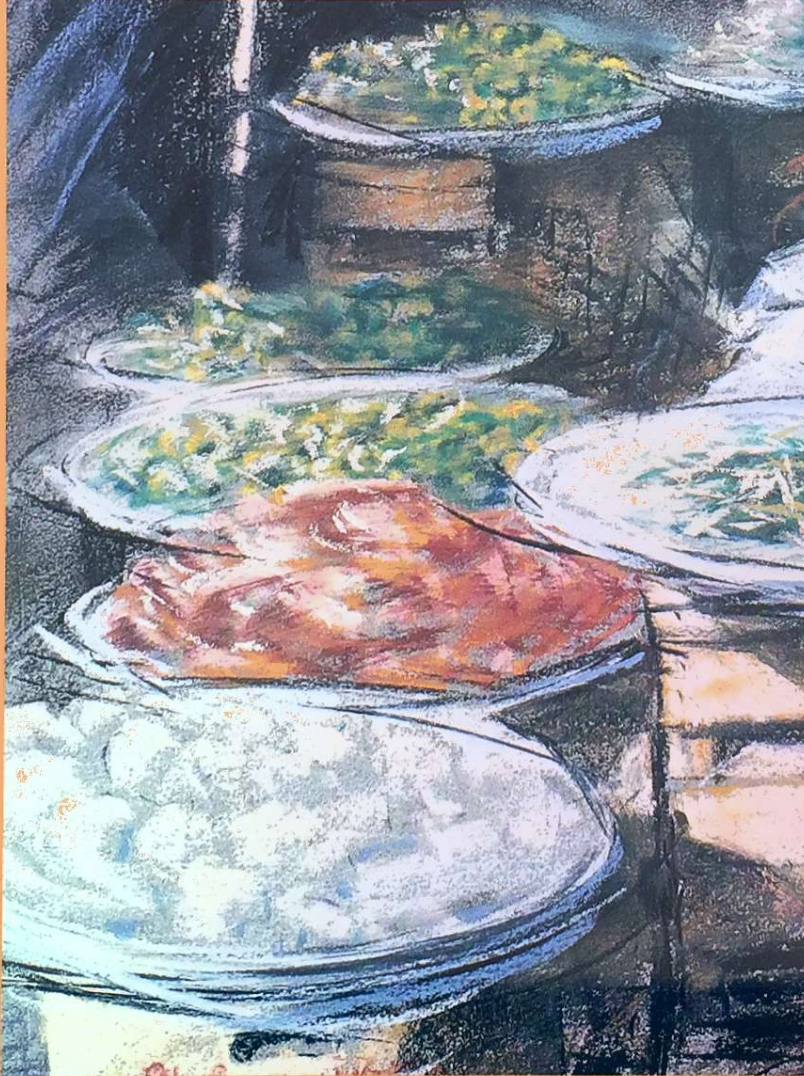
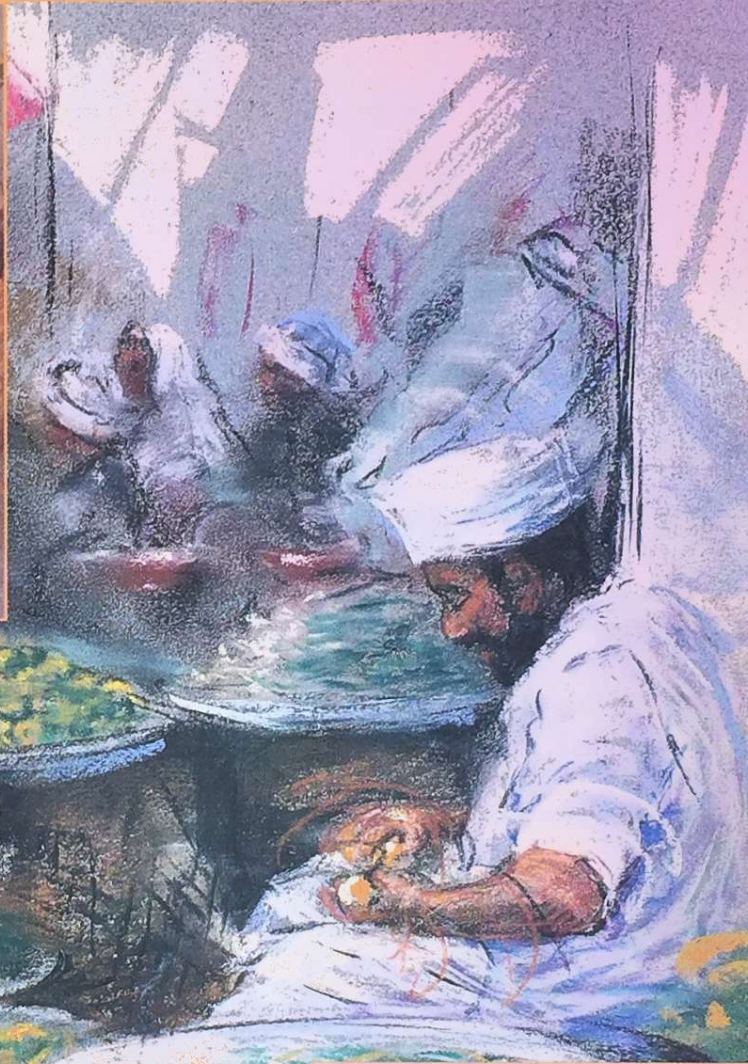
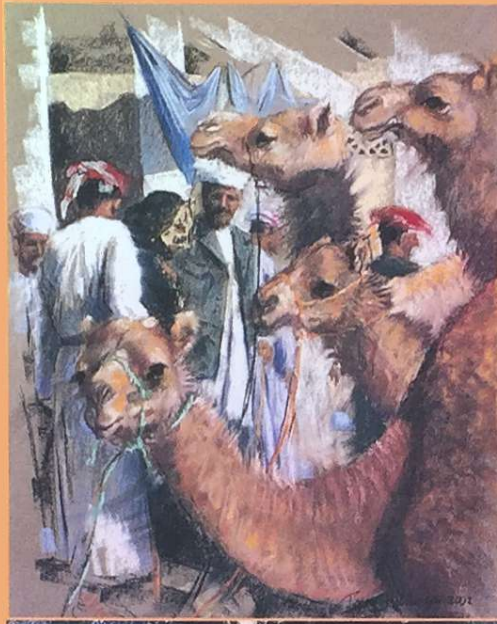

Jaargang 18

Nummer 5

Juni 2003

Raskrabbel

Voor Nederlandstalige mensen in Oman

Vijfde Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt vijf maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:

Tanya Braas, Anne Marie de Jong,
Sandra Kapoh Erica Pieters en
Veronique van Sliedregt.

Omslag:

John van Sliedregt
met dank aan Tonny Holsbergen

Illustraties:

van de auteur tenzij anders vermeld

Correcties:

Geja Hadderlingh
Fred van der Beek

Financieel beheer en advertenties:

John van Sliedregt
tel: 675517 of GSM: 9700566

Samenstelling:

Anne Marie de Jong
tel: 678674

Pagina opmaak:

Veronique van Sliedregt

Druk:

Mazoon Printing Press,
Ruwi via Kyocera Ecocystm FS-400

Distributie & Abonnement:

Abonnement kosteloos en aan te vragen via het correspondentie-adres:

Erica Pieters / FSB,

P.O. Box 81,

Muscat 113. tel/fax: 678061

of e-mail: redactie@raskrabbel.com

Website: www.raskrabbel.com

Distributie & abonnementen

buiten PDO/Oman LNG:

Erica Pieters

tel: 678061

Sponsors:

zie adverteerders-index.

Uitgave mede mogelijk gemaakt door:

اللجنة الهولندية - عمان

Holland Comité Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

Als buiten de zon onbarmhartig schijnt en wij liever binnen vertoeven, is het gezellig om tussen alle bedrijven door even het laatste thema-nummer van de Raskrabbel te lezen.

Op kunst- en cultuurgebied viel er weer heel wat te beleven en hoogtepunten waren uiteraard het bezoek van de Nederlandse artiesten Mario van Erp en Mylène. Dit keer veel informatieve artikelen, waarin u hopelijk iets van uw gading aantreft.

In het vorige nummer beloofden wij u de nieuwe doorgeefrubriek van Nicole, waarin zij u vertelt over een kleinood uit haar privé-collectie. Helaas werd dit artikel door omstandigheden niet geplaatst. Dit keer zijn het twee voorwerpen, zodat u gelijk gewend bent aan deze nieuwe rubriek. Nicole gaat met haar gezin eindelijk, na jaren, weer in Nederland wonen. Samen met Geja heeft zij urenlang onze spelling nagekeken. Behalve corrector heeft zij regelmatig bijdragen geleverd voor de Raskrabbel. In het 'Sjamsje' Nicole. Als opvolger hebben wij Fred van der Beek bereid gevonden om ons taalgebruik onder de loupe te nemen. Fred is o.a. leraar Nederlands op de BSM, dus een vakman erbij in de redactie. Welkom!

Wij nemen als redactie ook afscheid van Jaap Croese, die op allerlei manieren door de jaren heen in de Raskrabbelredactie heeft gezeten. Jaap is hoofdredacteur geweest, redactielid, de zakelijke man achter de Raskrabbel. Heel erg bedankt Jaap en ook gij in het 'Sjamsje'! John van Sliedregt zal zijn huidige taak overnemen en is al druk bezig, samen met het Holland Comité, om sponsors te vinden om dit kwalitatief mooie blad zo te houden.

Onze website man Michael Dukker gaat ons helaas verlaten. Het gebrek aan tijd is hieraan debet. Jammer, want het is niet eenvoudig om iemand te vinden, die hier thuis in is. Gelukkig hebben wij Farida Feliciano bereid gevonden om deze taak over te nemen en wil Michael haar daarbij helpen. Dat is dan de derde 'Sjams'.

Dan als klap op de vuurpijl: Na de zomer heeft dit blad een NIEUWE HOOFD-REDACTRICE! Haar naam is TANYA BRAAS. Wij hebben haar bereid gevonden om deze taak op zich te nemen. Zij zit vol nieuwe ideeën, die zij u mettertijd uit de doeken zal gaan doen. Welkom Tanya!

Zoals u misschien gemerkt heeft, ligt mijn liefde vooral in het schrijven en interviewen van mensen en dat zal ik o.a. als redactielid blijven doen. Ik wil iedereen bedanken, die mij in het afgelopen jaar geholpen heeft om dit blad tot stand te brengen. Zoals mijn slogan steeds is geweest: DIT BLAD IS VAN JULLIE EN DOOR JULLIE!

Als redactie verzoeken wij jullie om per e-mail onze evaluatieve-vragen in dit blad te beantwoorden, zodat wij met frisse moed weer verder kunnen schrijven en lobbyen. Het volgende thema zal gaan over de vier elementen namelijk: AARDE, WATER, LUCHT en VUUR. De nieuwe 'cover' van de Raskrabbel zal bestaan uit de mooiste ingezonden foto's, die te maken hebben met deze elementen. In dit nummer hierover meer.

Rest mij nog, u voor de laatste keer als hoofdredactrice een goede vakantieperiode, een mooie toekomst en een behouden thuiskomst te wensen.

Met vriendelijke eindgroeten, namens ons hele Raskrabbelteam,

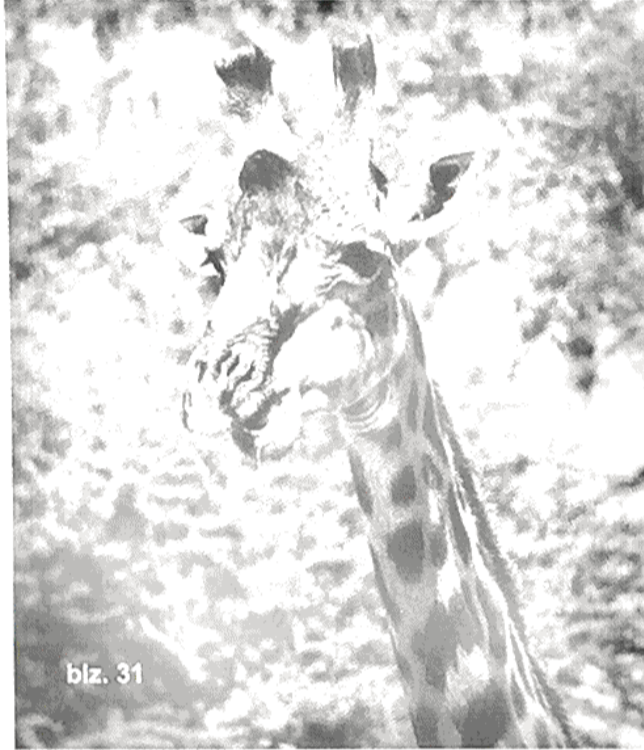
Anne-Marie de Jong

**Deadline november nummer:
24 september 2003**

raskrabbel

Jaargang 18, juni 2003 - nummer 5

THEMA: Afscheid

1	Rasbabbeltje	26	Met een knipoog
2	Inhoud	27	What's in a name
3	Dit en Dat	28	Mijn favoriete Top 5
4	15 Jaar Oman	30	Persberichten
5	Rectificaties	31	Op safari naar Tazania & Zanzibar
6	Een naaigarnituurtje met een verhaal	34	Treasure Island
	Jeugdtheater in Oman	35	Holland Comité Oman
8	Nederlands onderwijs in Oman	36	Severe Acute Respiratory Syndrome (SARS)
10	Paula's pondjes	37	Onverwachts bezoek in mijn voortuin - het vervolg
11	Adam cultuurstad	38	Outpost Oman helpt!!
13	Knuffels	40	Een jaar vol contrasten
14	Concert door kinderen	41	Post...
16	Stella's toeristische WWW-tjes	42	De Hollandse brievenbus
17	KLM Oman in vogelvlucht	43	Wereldwijs maar straatvreemd
18	WeeWeeWee....tjes	44	Muziek in Muscat
20	Onverwacht bezoek in mijn voortuin	45	Letterpret
21	Star	46	Namasté
22	Afscheid van Groep 8	47	Zand - een gedicht
23	Duizend en één nacht	48	Bridgen in Oman
24	Workshop "Drama"		
25	Literatuur, dat zijn wijzelf		

Vaste info**Hollandse brievenbus:**

Margareth van der Hoeven

tel: 678729.

Hetty Hoffman

tel: 678685.

Dicky Piening

tel: 678712.

Kraamzorg:

Jane Abrahams

tel: 675413.

Greetje Rehling-Evenblij

tel: 675402.

Consultatiebureau tot 1 jaar:

Jane Abrahams

tel: 675413.

Zwangerschaplessen:**Ras al Hamra Kindergarten:**

Corine van Beelen

tel: 675417.

Peuterschooltje 'De karavaan': Voor alle Nederlandse en/of
Nederlandstalige peuters van twee tot
drie jaar.

Herma van Dijk

tel./fax: 678662.

Huizenboek(huur en verhuur van huizen in
Nederland):

Tanya Braas

Maha 6b

tel: 677984.

Nederlandse videotheek:

Daat art Centre

Openingstijden:

Zaterdag 15.00 - 18.00 uur

Maandag 15.00 - 18.00 uur

Woensdag 15.00 - 18.00 uur

Nieuwe Nederlanders in Oman Maurice en Babette de Wilde-
de Vreede met hun dochter
Sophie (22-01-02)Dave Gray en Cathy Hupkes-
Gray met hun dochter Sarah
(14-5-92)

Dan en Magda Antheunis

Paul en Lara Lunow met hun
dochter Indy (25-12-'02)Johannes en Ute Ingeborg
Koninx met hun kinderen
Elisabeth (4-1-'95) en
Felix Mathijs (29-10-'96)Johan van Dorp en Ingrid
Zeggelink met hun kinderen
Remco (6-4-'90) en
Rutger (7-10-92)**Geboren**

31 mei - Caitlin Janssens

Advertentie-index

KLM	omslag, 19
Dr. Khaled	15
BBL	23
Royal Tours	43

15 jaar Oman

met Jaap Croese

Ik was de laatste die 15 jaar geleden zou denken dat ik hier zo lang zou blijven, maar jullie zien, ik ben nog steeds hier. "Hoe lang nog?" wordt er regelmatig aan me gevraagd? "Heb je er nog niet genoeg van?" Mijn contract loopt nog tot 1 januari 2005, daarna zie ik wel verder.

In die 15 jaar is er heel wat gebeurd. Veel goede dingen, maar na-tuurlijk ook vervelende dingen. Een van de goede dingen is dat ik nog steeds enorm veel aanloop heb van vrienden uit Nederland. Een aantal vrienden is hier al zo'n 10 keer geweest en ze komen nog steeds. Een van de vervelende dingen is dat afgelopen jaar een goede Omaanse vriend van mij is omgekomen bij een bergongeluk in Wadi Shaab. Helaas horen die dingen ook bij het leven, maar sommige gebeurtenissen komen harder aan dan andere. Ik kende die jongen meer dan 12 jaar. Gelukkig heb ik vele mooie herinneringen in mijn gedachten en op foto's van de vele wandeltochten en viservaringen die we samen of met andere vrienden beleefd hebben.

Een andere vervelende ervaring die ik vorig jaar heb opgedaan, waarvan ik 15 jaar geleden nooit had gedacht dat mij dat hier zou kunnen overkomen is de volgende: Afgelopen jaar december was ik met een goede vriendin op safari geweest in Afrika, geweldig genoten van het Serengeti park, de Ngorogoro Krater en andere parken. Na de safari heerlijk een vijftal dagen relaxen op Zanzibar. Het was Eid, wat een speciale belevenis was op Zanzibar. Toen we terugkwamen op vliegveld Seeb werden we opgehaald door een goede vriend van ons, wat mij al verdacht voorkwam, want als je normaal midden in de nacht aankomt, neem je gewoon een taxi. Hij kwam met het nieuws dat er gedurende de eerste nacht van de Eid was ingebroken in mijn huis. Al jaren had ik mijn huis verzekerd bij Northern Insurance, maar deze verzekeringsmaatschappij had de activiteiten in Oman m.i.v. vorig jaar gestopt. Mijn verzekering was net in oktober afgelopen en ik zou per januari mijn verzekering laten ingaan bij een nieuwe maatschappij. Net te laat!! Het was december. Met het oog op het komende bezoek van 5 vrienden uit Nederland voor de met kerst, had ik de nodige kratjes bier en andere drank vóór de safari trip aangeschaft. Het is net of ze dit geroken hebben, want alle drank was op, cq. weg of lag overal op de vloeren. Het was een zoi. Uiteindelijk zijn er gelukkig weinig spullen van waarde verdwenen, afgezien van een oude khanjar. Het leek erop dat ze gestoord zijn door mijn houseboy. De stereo en het keyboard stonden al buiten in de tuin. Waarschijnlijk waren ze te dronken om nog snel de benen te nemen met de spullen. Een geluk bij een ongeluk. In ieder geval hebben ze de Eid goed gevierd met voldoende drank.

Sindsdien is er qua veiligheid het nodige aan mijn huis gedaan. De volgende keer zullen ze niet zo gemakkelijk binnen kunnen komen. Maar goed, dat is dan één van de slechte veranderingen in Oman. Het is een stuk minder veilig dan 15 jaar geleden. Maar ook toen hoorde ik af en toe van mensen die bij inbraken de inhoud van hun koelkast kwijtraakten, speciaal in Medinat Qaboos, die huizen met die eenvoudige schuifdeuren.

De afgelopen weken heb ik de oude Raskrabbels vanaf 1989 nog eens doorlopen. Zo stond ik er verbaasd van dat ik meer stukjes geschreven had en meer fotoreportages had verzorgd dan ik dacht!

En bij het openen van iedere Raskrabbel was ik van één ding zeker: Wat is het toch kwalitatief gezien een mooi blad. Zeker als ik het bijvoorbeeld naast het RAHRC bulletin leg.

De Raskrabbel, het blad voor Nederlandstalige mensen in Oman, waarvan ik een aantal jaren redactielid geweest ben en zelfs twee jaar de drukke taak als hoofdredacteur mocht vervullen. Hoewel het niet altijd even makkelijk was, heb ik het altijd met erg veel plezier gedaan en er nog het nodige van geleerd ook!

Gelukkig onthoud ik meestal alleen de positieve dingen, daarom hier een aantal van mijn favoriete hoogtepunten in de Raskrabbel periode:

- De smeüige "waditocht" verhalen. Ik was en ben nog steeds een fan van dit soort verhalen, hopelijk zullen er nog vele volgen!
- Mijn enorm leuke ervaring is de samenwerking met vooral Katleen Vogel en Machteld Hofman. Deze personen gaven me zoveel inspiratie!
- De uitnodiging van Executive Sous Chef Bastian Arts voor een heerlijk culinair avondje "Gourmet Night" in het Hotel Intercontinental. Hiervan heb ik samen met een vriendin enorm genoten. Ik heb er een artikel in de Raskrabbel over geschreven.
- Het overheerlijke driegangenmenu in december 2000 bij Karin Brakel. De Raskrabbel-leden waren uitgenodigd voor

RECTIFICATIES

Van de redactie

In iedere Raskrabbel sluipen fouten, want we blijven **VRIJWILLIGERS** met een druk bestaan!

Met excuses van de redactie en met dank aan de opmerkzame lezers.

In het vorige Raskrabbelnummer zijn drie artikelen komen te vervallen nl.:

Naaigarnituurtje(Nicole),
Onverwacht bezoek(Sandra) en
www.reisbestemmingen(Stella).

Het artikel 'Zee' is geschreven door Peter Geiselman.

Het artikel 'De wedstrijd' is geschreven door Esther, Celine en Corine.

Florals bloemenwinkel. Adres: Vlabij Inter Continental Hotel in het rijtje All Fair, Darcy's Kitchen en Starbucks enz..
Achterste winkel grenzend aan 'the beach'.
Telefoonnummer: 603383. Fax: 602209, e-mail: florals@assarain.com

**“IK HEB MIJN RASKRABEL NIET ONTVANGEN”
“MIJN ADRES IS GEWIJZIGD”**

Regelmatig horen wij van Nederlanders dat zij hun Raskrabbel niet hebben ontvangen. Wij raden u aan om in dat geval contact op te nemen met ons redactielid Erica Pieters (678061).
Erica zal u vertellen waar u alsnog uw Raskrabbel kunt ophalen.

Naam verkeerd? laat het ons weten!
redactie@raskrabbel.com

een overheerlijk etentje om één van haar fantasierijke recepten uit te proberen.

-Het maken van fotoreportages van het Sinterklaasgebeuren, het openingsfeest, het oranjebal en het geweldige kinderfeest.

-Uitnodiging van Siep Lanting te Sur, om een filmreportage van het "LNG tankers" gebeuren te Qalhat te maken.

-Interview met Jenny Arean, was een heel gezellig avondje! Ik ken haar via vrienden in Nederland.

-Mijn artikelen: "Mijn eerste Oman herinnering", "Zo onveranderlijk als het weer in Oman", "de Omaanse Paarden Marathon" "Mijn 3 mooiste plekjes in Oman". Deze plekjes behoren nog steeds tot mijn favoriete spots.

-Mijn favoriete foto in de Raskrabbel is natuurlijk de foto met alle vrouwelijke redactieleden (er waren alleen maar vrouwen en IK). De titel luidde: "Gezocht: Raskrabbel redactie leden" Ik hoop dat deze foto nog een keer geplaatst wordt!

Vorig jaar wilde ik er eigenlijk al mee stoppen, maar vanwege het vertrek van een aantal andere redactieleden heeft Anne Marie me overgehaald om er nog een jaartje bij te blijven. Dat jaartje is alweer bijna voorbij en dat houdt in dat ik er nu dan toch echt mee ga stoppen. De weinige vrije tijd die ik heb, ga ik nu vullen met het verzamelen en ordenen van al mijn foto's en dia's die ik in de afgelopen 15 jaar in Oman gemaakt heb. Een wens van mij is namelijk nog steeds het publiceren van een fotoboek met mijn herinneringen aan Oman. Hier gaat enorm veel tijd inzitten!

Ik wil bij deze iedereen, waar ik zo leuk mee heb samengewerkt, bedanken en natuurlijk hoop ik dat de Raskrabbel de komende jaren gewoon door blijft gaan, binnen en buiten PDO, ook al zijn er steeds minder Nederlandstaligen in Oman.

Jaap: bij deze!

Bedankt, Red. Raskrabbel

Een NAAIGARNITUURTJE met een verhaal.

Bijna alle dingen in ons huis hebben een eigen verhaal: van wie we het kregen, waar we het kochten, wat er zo speciaal aan is, etc. Dat verhaal komt zelden naar boven, alleen als iemand expliciet vraagt naar een bepaald voorwerp of wanneer je stil staat bij het idee dat je het niet langer zou hebben. Wat zou er allemaal kwijt kunnen raken bij, onze op handen zijnde verhuizing en hoe dramatisch zou ik dat vinden? Wat moet er persé mee als we onverhoopt geëvacueerd zouden moeten worden, iets wat ik absoluut niet verwacht, maar je speelt soms toch even met de gedachte.

Op mijn lijstje van dingen waarom ik zou huilen als ik ze niet langer heb, staat een klein naaigarnituurtje. Het is een plat scharnierend houten doosje, met een ingelegd roosje van lichter hout op het deksel. Van binnen is het bekleed met blauw fluweel en satijn en er zijn speciale vakjes voor een gouden naaldenkortje (met gouden stopnaald), een vingerhoed, een schaarje en een priem - de laatste twee van staal met goud versierd.

De vingerhoed is niet origineel en het hout is een beetje beschadigd, maar dat neemt niet weg dat het me heel erg dierbaar is. Mijn overgrootmoeder kreeg dit etuitje tijdens de Frans-Duitse oorlog in 1870 cadeau van een Franse vluchteling, die een tijdje bij haar ouders logeerde. Stel je toch eens voor: het was vast een jongeman die bang was om opgeroepen te worden om dienst te nemen in het leger. Zijn ouders gaven hem ongetwijfeld zoveel mee als zij konden missen, zodat hij zijn weg zou vinden en hopelijk elders een goed bestaan kon opbouwen. Zijn moeder overstelpte hem met proviand en goede raad en gaf hem dit garnituurtje mee om zijn sokken te stoppen! Ik heb geen idee of het werkelijk zo gegaan is, of dat er een ander romantisch verhaal aan zijn vlucht ten grondslag ligt.

Ik zou het, weliswaar schattige, etuitje misschien niet gekocht hebben als ik het 'zomaar' op een veiling was tegengekomen (hoewel ik met name de priem met grote regelmaat gebruik, die is heel scherp en onbuigbaar) Het feit echter dat een vluchteling deze herinnering aan zijn dierbaren indertijd weggaf om mijn betover-grootouders te bedanken voor hun gastvrijheid maakt het voor mij van onschatbare waarde.

We hebben natuurlijk allemaal "Een ..... met een verhaal" en voor de volgende Raskrabbel vraag ik Lilian Schreurs om de puntjes in te vullen en de lezers te vertellen over één van haar bijzondere bezittingen.

Nicole van Voorst Vader

Jeugdtheater in Oman

Mario van Erp

Het is altijd weer een bijzonder moment als de, door het Holland Comité uitgenodigde artiesten, in de maand mei ten tonele verschijnen. Wie zullen het zijn dit jaar?

Aan mij de eer en opdracht om Mario van Erp beter te leren kennen. Ik heb alvast even op internet gekeken op zijn website: www.Josefien.nl en een idee gekregen over wat hij zoal op de planken heeft gezet. Zien is voor mij geloven en ik ben reuze nieuwsgierig. De kaartjes voor de voorstelling 'Mikado' zijn mikado-stokjes, die ik maar even veilig apart leg.

De zaal is aardig vol en iedereen is er klaar voor. Buiten is het bloedheet en dit is een verademing. Voordat het doek opgaat, worden wij allen op meesterlijke wijze op onze plaats gezet door Mathieu. De hele zaal zit rechtop en onzichtbare riemen houden ons strak in het gareel, zodat we optimaal kunnen genieten van 'Mikado'.

Een sprookjesachtige gebochelde man verschijnt op het toneel. Alle aandacht gaat uit naar deze man, die door zijn handicap moeizaam door het leven gaat en die er alles voor over heeft om een einde te maken aan deze staat van zijn. Mario zet een persoon neer, die veel oproept bij de kinderen. In zijn mimiek, taalgebruik en in de avonturen die hij beleeft zit fantasie, spanning, vaart en humor. Er wordt gelachen en hardop meegeleefd. Er zitten herhalingen in, maar ook onverwachte kwinkslagen.

Henk wordt uitgenodigd om te assisteren op het toneel als redder in de nood van deze gebochelde man en speelt een glansrol. Heel natuurlijk weet hij in te spelen op datgene wat er gevraagd wordt. Ik vraag voor de zekerheid nog maar even of hij van tevoren geoefend heeft met Mario. Dit blijkt niet het geval te zijn. Mario bespeelt en speelt met zijn publiek.

Het decor, de belichting en de muziek roepen iedere keer een andere sfeer op. De dans met de mikado-stokken is adembenemend. Als volwassene geniet ook ik mee van deze voorstelling. Voor jonge kinderen is dit een geweldige middag zo te horen en te zien. Voor de wat oudere kinderen, hoor ik later in de wandelgangen, spreekt het verhaal iets minder aan.

Foto's: Wim Moelker

Het interview

Voordat Mario zich in het jeugdtheater stortte, was hij eerst werkzaam bij een expeditiebedrijf waar hij samen met een aantal anderen een groep van 35 man runde. Daarna volgde hij een opleiding tot maatschappelijk werker en werkte hij korte tijd in een instelling voor geestelijk gehandicapten. Niet voor lang, want de tijden keerden en de anti-psichiatrie zorgde ervoor dat een hele groep verlichte hulpverleners op straat kwam te staan. Hij sloot zich aan bij het 'straattheater' en deed na verloop van tijd toelatingsexamen bij de Maastrichtse toneelschool, maar werd afgewezen vanwege zijn zwakke achilleshiel en ... zijn gebrek aan fantasie. Acht jaar lang speelt hij bij een toneelgroep en dan besluit hij om op de solo-toer te gaan. Dit bevalt hem zo goed, dat hij nu na veertien jaar nog steeds alleen op het toneel staat. Inmiddels heeft hij al heel wat stukken op zijn naam staan. Mario, een self-made toneeldier in hart en nieren, schrijft zijn eigen scripts en werkt sinds 1991 regelmatig samen met de schrijver Jacques Vriens. Deze laatste schrijft overigens zelf ook toneelscripts. Hun uitwisseling is een goede manier om te testen of een script wel of niet goed in elkaar steekt.

In de 25 jaar die hij werkzaam is als artiest in het jeugdtheater is zijn uitgangspunt steeds geweest om stukken te produceren die een kwalitatief hoog gehalte hebben en die begrijpelijk zijn voor kinderen. Voor Mario staan in zijn toneelproducties naast het verhaal, humor, visualiteit in combinatie met licht en geluid centraal.

Ik vraag hem hoe hij te werk gaat bij het schrijven van een verhaal. Mario schrijft het begin en het einde van het verhaal, dat overigens altijd een 'happy ending' heeft. De kinderen moeten met een goed gevoel naar huis gaan en vol verlangen uitzien naar een volgende voorstelling. Tussen het begin en het einde zoekt hij in het verhaal naar een spanningsboog. Het valt hem namelijk op dat in sommige toneelproducties de zogenaamde kunstpoot zo centraal komt te staan, dat het verhaal verder onbegrijpelijk wordt voor kinderen en dat wil hij in zijn eigen stukken voorkomen. Maar al te vaak heeft hij producties gezien, waarin het script na een wervelend begin als een nachtkaaars dooft. Wel een kop, maar helaas geen staart. Het verhaal is zoek.

Ik vraag hem naar de betekenis van het woord voor hem. Welliswaar vindt hij het woord belangrijk, maar van ellenlange gesproken teksten houdt hij niet. Non-verbale communicatie speelt een grote rol. Goed getimedede stiltes en herhalingen zijn van wezenlijk belang in een jeugdstuk. Ooit gaf hij een voorstelling in een, zoals hij zelf zegt "loei van een hal", waarbij hij met dit concept die hele hal stil kreeg. Daar geniet hij dan van. Interactie met het publiek en de aandacht vasthouden van het begin tot het einde staan centraal. Tenslotte kun je een voorstelling niet even wegzappen zoals op de televisie. Bij volwassentheater kunnen de toeschouwers na hun gratis kopje koffie in de pauze stillletjes vertrekken als ze niet geboeid zijn. Bij een jeugdvoorstelling ligt dit anders en zul je er voor moeten zorgen dat de kinderen blijven reageren.

Als acteur bij het jeugdtheater is alertheid en inspelen op het publiek van groot belang. Ik benoem even de onrust die er tijdens een schoolvoorstelling ontstond bij de vier tot achtjarigen. Hoe reageert hij op al die kinderen die zitten te wiebelen en maar naar de WC moeten? Dan is het heel hard werken om de concentratie vast te houden. Zijns inziens heeft het te maken gehad met de opstelling in de zaal, waarbij de kinderen op matten zaten. Die nodigen uit tot beweging en ongein. Misschien een tip voor de organisatie, waar hij overigens verder vol lof over spreekt. Tijdens de voorstelling Mikado was er de volledige aandacht van het jonge publiek.

We praten verder over zijn decors. Ik complimenteer hem met de wijze waarop hij, met simpele middelen, in staat is om een levendig beeld op te roepen. Achteraf gezien vindt hij zelf dat hij erg veel heeft moeten improviseren. Bij een volgend bezoek zou hij meer decor en attributen meenemen uit Nederland. Toch is hij over het algemeen zeer te spreken over deze Omaanse toneelweek en komt hij heel graag nog een keertje terug. De technicus Casper is het hier helemaal mee eens.

Foto's: Wim Moelker

Ik vraag hem hoe het gesteld is met het kindertoneel in Nederland. Naar zijn zeggen is het aanbod tegenwoordig gigantisch, maar het gehalte 'kunst' en 'rubbish' is daarbij erg groot. Ook zijn er groepen die de markt verzieken met hun prijzen. Op mijn vraag wat dan een definitie is van goed jeugdtheater antwoordt hij: "Begrijpelijke voorstellingen voor de jeugd" En bij Mario begint jeugd bij vier jaar en eindigt zo rond de twaalf jaar. Met stelligheid geeft hij aan dat hij dit kan neerzetten. Vooral voor jonge kinderen is het van wezenlijk belang dat ze goed theater zien, want dan komen ze nog eens een keertje terug. Ik vraag aan Mario of hij nog grote voorbeelden heeft, die hem beïnvloed hebben. "Neen", is daarop zijn antwoord. "Beïnvloeding is er natuurlijk altijd, maar pas achteraf zie je dat je wordt beïnvloed.

Ik vraag hem ook in hoeverre het huidige drama-onderwijs op veel scholen zorgt voor extra werk. Dit blijkt inderdaad het geval te zijn. Ook door de CKV's in het hogere onderwijs. Hij anticipeert daarop door een workshop aan te bieden die 'Uit het dagboek van een acteur' heet. Veel kinderen hebben geen idee hoe een theatervoorstelling tot stand komt.

Tot slot vraag ik hem wat hij van zijn Omaans/Nederlandse jonge publiek vindt. Voor Mario maakt het geen verschil of hij hier voor kinderen optreedt of in Nederland. Hij past zich steeds aan aan zijn publiek, wat overigens in Nederland ook zeer gevarieerd is. De ene keer speelt hij in een dorp, dan weer in de grote stad. Als de zaal stil valt, is er iets mis. Juist de gevarieerdheid in het publiek en de lol die hij heeft in zijn vak maken het dat je het lang uithoudt.

Tot slot wil hij nog even kwijt, dat het Holland Comité in Oman alles ontzettend goed voor elkaar heeft. De samenwerking was prima. In niets kwamen ze te kort. Even bellen en het kon allemaal.

En lezers: "Ze vonden het lekker weer" bij ons.

Anne-Marie de Jong

Nederlands Onderwijs in Oman

Rijnlands Lyceum Muscat

Dutch Native Language Programme

In 1996 is 'De Stichting Rijnlands Lyceum' een samenwerkingsverband aangegaan met de British School Muscat. Het Rijnlands Lyceum is een toonaangevende groep van Nederlandse, Tweetalige en Internationale scholen in Nederland, Engeland, Schotland en Oman, met in totaal ongeveer 4000 leerlingen.

Onze school en The British School-Muscat bieden programma's aan voor Nederlandse leerlingen in het Basis-en Middelbaar Onderwijs.

De gezamenlijke deskundigheid van onze scholen biedt de kinderen van Nederlandse ouders, die tijdelijk in Oman verblijven, een unieke gelegenheid om lessen Nederlands te volgen met Nederlandse docenten en klasgenoten in een Nederlandse sfeer binnen een internationale context.

De aansluiting, na terugkeer in Nederland, kan zonder enig probleem worden gerealiseerd. Op onze school worden dezelfde methodes gebruikt als op de moederschool, het Rijnlands Lyceum.

Basisschool

Foundation Stage (Nursery en Reception) en Key Stage 1 (Years 1-2)

Voor onze jongste Nederlandse kinderen is een programma ontwikkeld om de Nederlandse taal te leren, waarbij de nadruk ligt op de speelse verwerving van het Nederlands en deze taal toe te kunnen passen in concrete alledaagse situaties.

Een kleine bibliotheek met kleurrijke platenboeken en eenvoudige leesboekjes staat tot hun beschikking en biedt een eerste kennismaking met het geschreven Nederlands.

Key Stage 2 (Years 3-6)

In deze periode krijgen de kinderen de gelegenheid om deel te nemen aan een programma dat parallel loopt met taallessen Nederlands in het Nederlandse Basisonderwijs. Dit programma heeft tot doel de continuïteit te waarborgen van de beheersing van het gesproken- en geschreven Nederlands.

Middelbare School

Key Stage 3-4 (Years 8-11)

Het Tweektalig Onderwijs- programma is het vlaggenschip van de Nederlandse afdeling. Het bestaat uit een volledig geïntegreerd Engels-Nederlands leerplan, speciaal ontwikkeld voor Nederlandse leerlingen in de leeftijdsgroep van 12 tot 16 jaar. Dit programma biedt leerlingen volledige flexibiliteit met betrekking tot hun verdere schoolloopbaan.

Leerlingen die onze school vroegtijdig verlaten en terugkeren naar het Nederlandse onderwijssysteem kunnen verzekerd zijn van een probleemloze aansluiting op het Nederlandse onderwijs.

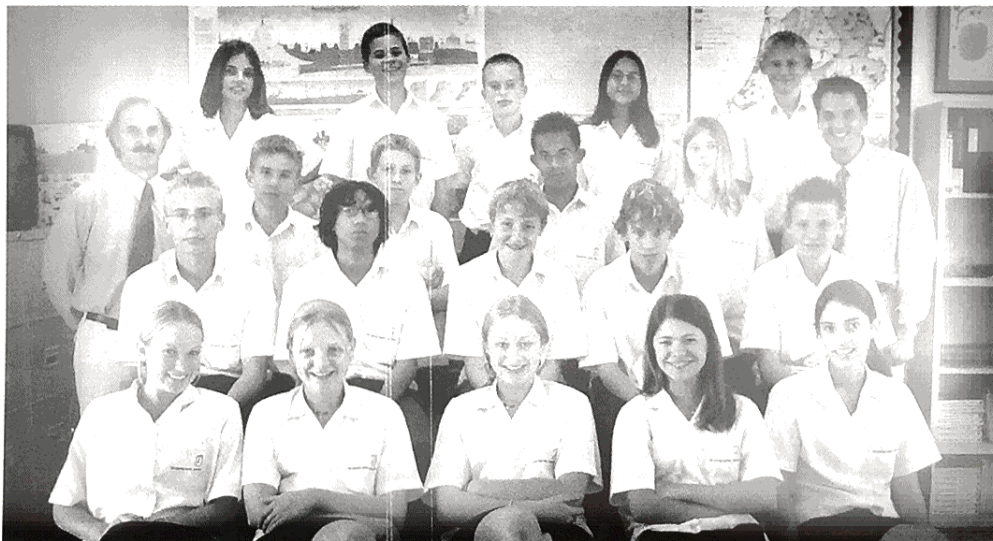
Leerlingen die het gehele programma voltooien, sluiten hun laatste jaar af met GCSE examens. Dit brede examenpakket bereidt hen uitstekend voor op een onderwijssysteem naar keuze: het Nederlandse HAVO-VWO programma , de Engelse A-levels of het Internationale IB-diploma.

Ons Tweektalig Onderwijs- programma is bijzonder geliefd in Muscat, gegeven het feit dat het de Nederlandse leerlingen in staat stelt om hun keuze van onderwijssysteem zo lang mogelijk open te houden.

Sixth Form (Years 12-13)

Speciaal voor de Nederlandse leerlingen in de bovenbouw is er een uitdagend programma Nederlands ontwikkeld. De tweejarige cursus bestaat uit lessen Nederlandse Taal en Literatuur zoals die ook worden aangeboden in de bovenbouw HAVO-VWO in Nederland. Aan het eind van deze cursus kunnen leerlingen een Dutch A-level examen afleggen dat erkend wordt door de Nederlandse Universiteiten en het Hoger Beroeps Onderwijs.

Fred van der Beek
(docent Rijnlands Lyceum Muscat)

Voor verdere inlichtingen met betrekking tot ons Dutch Native Programme van het Rijnlands Lyceum Muscat, kunt u telefonisch contact opnemen met Fred van der Beek tel: 600726
Of mailen naar : fvdbeek@omantel.net.om

Paula's Pondjes

Met deze titel, meegekregen op het schoolplein, mocht ik aan de slag. Het is menigeen inmiddels opgevallen dat enkele "dikkerds" onder ons menig pondje kwijt zijn.

Voor mij begon het allemaal begin november, toen ik mij met tegenzin weer in Nederland in kerstkleiding moest vertonen. Maar daar zag ik plotseling de poster van Slim en Trim op het notice-board: afvallen zonder honger, op een gezonde manier. Dat sprak mij wel aan. Toch maar even gebeld van tevoren of dit niet één of andere pillendokter was. Ik kreeg ene Karen aan de lijn, die mij vertelde dat het hier om een dieetclub gaat, gebaseerd op het Slimming World principe.

Dus de volgende ochtend vol goede moed naar de Falcon Room. Er waren vier andere afvallers en ik kreeg een boekje met de basisprincipes van het dieet. Ook werd ik natuurlijk gewogen en het fijne is dat deze weegschaal tevens de body-mass index bepaalt. Je kan je laten wegen in Engelse stones en ponden of gewoon in Nederlandse kilo's en grammen. Er hing een relaxte, vriendelijke sfeer en na de uitleg van Karen konden we aan de slag.

Het dieet is gebaseerd op keuze dagen tussen rode (high protein/low carbohydrate) en groene (low protein/high carbohydrate). Het vergt enige menu-planning, maar als je je eraan houdt, val je gegarandeerd af zonder honger.

Inmiddels is de groep uitgegroeid tot zo'n twintig dames op de woensdagochtend. Het is ook mogelijk op dinsdag te komen, maar dit is wel een mixed sessie (5.30-6.30). Op woensdagochtend kun je tussen 8.30 en 9.30 langskomen; je wordt dan gewogen en tussen 9.00 en 9.30 is er dan een groepsbespreking onder leiding van Karen Cusemore. Het is meer een soort pep-talk waaruit je motivatie haalt en ook worden er recepten uitgewisseld.

Slimming World is in 1969 opgericht door Margaret Miles-Bramwell en is één van de grootste afslankclubs in het United Kingdom. Afvallen zonder honger is het geheim van Slimming World's succes. Het dieet is niet een "quick fix", maar leert gezonde eetgewoontes aan.

En natuurlijk is de grote vraag , hoeveel is er nu eigenlijk af? Inmiddels ben ik 13 kilo lichter en probeer ik tot de zomer er nog iets af te krijgen. Het is fijn om op een gezonde manier af te vallen ook al doe je er zo iets langer over. Je moet ervan uitgaan dat je zo'n 1 à 2 pond per week af kan vallen.

Wil je meer weten? Ik zou zeggen kom eens kijken.

Paula Pieters

Adam Cultuurstad

Sylvian Braat

'Oh, you're an architect; you must go and see Adam; you'll love it'. We waren toen tien dagen in Oman. Inmiddels vier jaar later gaan we er eindelijk heen. Adam ligt buiten de scope van alle gidsen die we ondertussen verzameld hebben, maar het is goed gedocumenteerd in 'the Architecture of Oman' (ook te leen bij de PDO bieb), met een plattegrond die ter plekke waardeloos blijkt.

Adam, een van de belangrijke historische steden van de Dâkhiliyyah (interior), ligt op 225 km van Muscat, voorbij Nizwa aan de grote weg naar Salalah. In dit gebied met weinig regen was van oudsher toch veel landbouw dankzij irrigatiesystemen, een combinatie van Manjoors (waterputten) en Falaj-es. Vier grote, van de oorspronkelijk 24, falajsystemen functioneren nu nog.

De grond is er geschikt; Adam betekent vruchtbaar land. Oorspronkelijk verbouwde men allerlei vruchten en ook tarwe; zeer nodig voor het leven in dit gebied. Tegenwoordig verbouwt men alleen nog eerste kwaliteit dadels.

In pre-islamitische tijden lag Adam op een kruispunt van handelsroutes en had invloed op de ontwikkeling van het land en zijn cultuur.

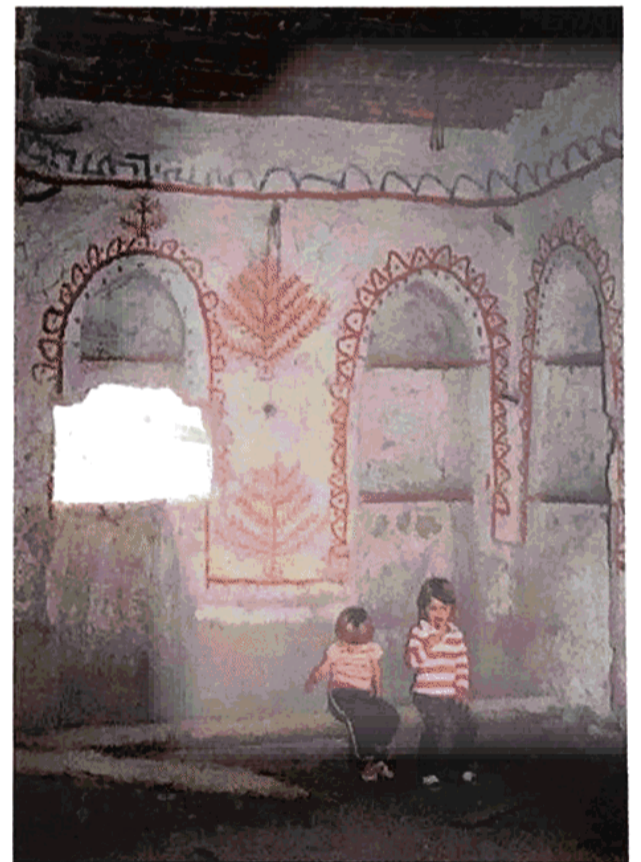
Het oude gedeelte van Adam bestaat uit vijf afzonderlijke wijken (harat) tussen de dadelplantages; Harat Al Jami, Husn (fort) al Hawashim, Harat Al Shaybaniyyah, Bani Wa'il en Harat Al Mjabrah. Oorspronkelijk bewoonden de lokale families (tribes) ieder hun eigen ommuurde wijk, met een poort die 's avonds gesloten werd. Ook werden drie Bedu families uit de regio tot de Adammers gerekend.

De ruines van Adam horen tot het alleroudste type; gebouwd van conische mudbricks. Dit zijn zongedroogde stenen (een Hollandse baksteen wordt in een oven gebakken). Naast 'modder' is ook 'leem' een goede vertaling van 'mud'. Bij gebrek aan een geschikte vertaling handhaaf ik de term 'mudbrick'.

De vroegste wijken werden gebouwd van leem met pleisterkalk. Kalksteen was lokaal te winnen en klei kwam van de akkers met palmen. Het kaf van de verbouwde tarwe werd gemengd met de klei om na allerlei fermentatieprocessen een goede substantie voor de stenen te krijgen. Er waren twee bouwsystemen in gebruik; de ene met conische stenen (tfal lawi), met een leemlaag ertussen, de andere met blokvormige stenen (tfal qalib), direct op elkaar gestapeld. Alle mudbrick gebouwen kregen een (natuur)stenen fundering, zodat de jaarlijkse regenbui ze niet zou wegspoelen.

De muren werden een tot anderhalve meter dik gemaakt. De bouwmeester werkte steeds een dag (een of twee lagen stenen) om vervolgens zijn werk een paar dagen te laten drogen, tot het sterk genoeg was om de volgende laag erop te stapelen.

Het bouwen met mudbricks is een zeer tijdrovend proces; eerst grondstoffen verzamelen, dan bewerken en vervolgens langzaam verwerken. Geen wonder dat men erg ingenomen was met de komst van kant en klare betonstenen en cement. Bovendien wordt het gladde uiterlijk daarvan ook moderner en dus mooier gevonden. Leembouw heeft zijn kwaliteiten over de afgelopen duizend jaar afdoende bewezen; een goede mudmuur is onderhoudsarm en het klimaat in de extra hoge ruimtes prettig, maar de vooruitgang wil airconditioning en dat combineert slecht met lemen muren.

Harat Al Jami, de meest spectaculaire van Adams oude wijken, is volgens de overlevering zo'n driehonderd jaar oud. Ruimtelijk wordt het stelsel van stegen vergeleken met Arabische steden als Fez en Sana, hoewel de eenvoudige uitvoering meer lijkt op die van stadjes in het Marokkaanse hooggebergte.

In de recente geschiedenis is Jami de geboorteplaats van Imam Ahmed bin Said Al Busaidi, stamvader van de Omaanse Royal Family. Onlangs is daarom besloten tot restauratie van de wijk.

We komen binnen door de westelijke poort (de oostelijke is ingestort) in een relatief brede straat, langs Zuweinah, de laatste bewoonster van Jami. Voorbij haar huis, aan de rechterkant staat een poort halfopen. Zuweinah gebaart dat we daar binnen moeten gaan. Een poortje rechts opent zich naar het voorplein van de moskee, verder links betreed je de eigenlijke stad. De 'moskee van de Imam' is terug te dateren tot 638 A.D. en halverwege de jaren negentig door de Omaanse overheid gerestaureerd. Bij de restauratie is het traditionele palmladeren plafond vervangen door een houten. Hoofdbedekking vergeten, dus we gaan niet binnen.

Gelukkig zijn we hier vóór de restauratie; nu voelt het echt als een ontdekkingstocht. De oude wijk bestaat uit meanderende stegen, waarvan vele overkluisd zijn. We lopen door eindeloze rijen poorten en we kunnen ons voorstellen dat het er op deze manier ook in de zomer goed toeven is. Links en rechts betreden we door halfopen deuren of volledig ingestorte gevels de ruines erachter. Voorzichtig beklimmen we hier en daar een trap en wagen ons schuifelend op een halve vloer. Doordat er zoveel is ingestort zien we goed hoe alles gebouwd werd. Aan de afwerking van de kamers op de verdieping zien we dat, zoals overal ter wereld, degenen die het zich konden veroorloven boven woonden en de begane grond als opslagruimte, stal en keuken gebruikten.

We hebben onze excursie deze keer duidelijk wat krap gepland, de kinderen zijn hier ook nog lang niet uitgespeeld, dus tot ziens Adam!

De route:

Neem de grote weg naar Salalah, door de interior voorbij Nizwa. Neem de afslag Adam (Muscat - Adam is ca. 225 km). Je komt nu op een soort rondweg met rotondes. Adam is zeer uitgestrekt; wellicht omdat het oude dorp al bestond uit zoveel wijken.

Rotonde 1 rechtdoor. Rotonde 2 ook rechtdoor. Bij Rotonde 3 rechts afslaan.

Langs de weg zie je eerst een (blauw) bord 'Hesn Al Hawashm'; hierna raakten we het spoor bijster en belandden uiteindelijk in de wijk Al Mjabrah (aldus een 'local'; bordjes zagen we allang niet meer).

Verderop wijst een (blauw) bord naar 'Jamea Al Busaid'. Op dit punt is links een veld met areesh (palmladeren) hutten en de wegwijzers geven aan 'Al Fley' terug en 'Salalah' verder. Ga rechtsaf. Ga weer rechtsaf door een van wel vijf steegjes naar een parallelle straat. Aan de overkant van deze weg duik je in een pad door de palmlantages. Midden tussen de plantages vind je de poort in de entreetoren van de wijk Jami.

Vanaf de snelweg ben je dus nog wel een tijdje bezig om op je bestemming te komen. Als je de weg wil vragen, vraag dan naar 'Bait Al Busaid'.

Cultuurt(r)ip

Als je gasten mee wil nemen naar een oude stad dichterbij, stop je onderweg naar Nizwa in **Birkat Al Mauz**. Gebouwd van mudbrick blokken maar zonder overkluisde stegen, ligt het zeer strategisch aan de rechterkant van de weg Muscat - Nizwa, ca. 10 km voorbij Izki. Er loopt een straat parallel aan de snelweg; als je vanaf die weg de zijstraatjes inkijkt richting bergen, zie je het oude dorp liggen.

Bayt Al Rudhaydah, het gerestaureerde fort in Birkat Al Mauz, aan je rechterhand als je afslaat richting Jabal Akhdar hotel/ Saiq plateau, moet ook de moeite van een bezoek waard zijn.

De meeste forten in Noord Oman zijn gebouwd in de 17e eeuw. Kleinere forten zijn officieel open zondag t/m dinsdag van 8.30 am tot 2.30 pm. Nizwa, Jabrin, Al Hazm, Rustaq en Nakhl zijn alle dagen open van 9 am tot 4 pm, vrijdags van 8 tot 11 am.

KNUFFELS

Wat wij als familie over de wereld gesleept hebben? Een hele hoop die alsmaar meer is geworden, zoals iedereen, die ons overvolle huis heeft gezien, volmondig zal beamen. Maar ons huis zou ons thuis niet zijn zonder de Knuffels. De oudste is Thomas, een slappe grote grijze hond die al van kinds af aan op Lilian's bed gelegen heeft. Na ons trouwen is hij meeverhuisd naar de kraakwoning in Amsterdam en was daar heel nuttig als voetenwarmer in de koude winters op de 4e verdieping van dat oude herenhuis op de Admiraal de Ruyter weg.

Dat veranderde allemaal toen we naar Rijswijk verhuisden, met Shell als geldschieter. Jenny kwam erbij en met Jenny zo'n vijftig kleine en grote knuffels. Die hele veestapel ging mee naar Surrey in Engeland, waar de meest favoriete Mrs. Rabbit gedoopt werd, waarschijnlijk als gevolg van alle 'Peter Rabbit Stories' die Jenny op de kindergarten meekreeg. Mrs Rabbit moest ook mee naar school voor werelddierendag, maar we vonden het wel vreemd dat ze de volgende dag niet terugkwam. 'Juffrouw zei dat het wel goed' was volgens Jenny. Tot onze grote verbazing –en ontzetting– zagen we Mrs. Rabbit te koop op de school fancy fair het weekend daarna. Gelukkig hebben we haar terug kunnen kopen, voordat Jenny in de gaten had dat het een misverstand was. Mrs Rabbit heeft ondertussen al heel wat meer van de wereld gezien. KLM zou airmiles voor knuffels moeten invoeren! Dan zou hun omzet verdubbelen. Ons grote angstsyndroom was altijd een vergeten knuffel ergens in een hotel of vliegtuig. Gelukkig dat de meeste stewardessen een heel goed gevoel hebben voor wat écht belangrijk is.

Normale mensen krijgen gebreide truien met Sinterklaas. Wij hadden dus een tante die knuffels breide en niet alleen met Sinterklaas. Met iedere verjaardag, feestje of wat voor familie happening dan ook kwam er weer eentje bij. Met drie kinderen telt dat snel aan. En dan maar oppassen dat er geen draadje losraakt. Met de jongens kwamen er andere knuffels die ook duidelijk veel meer te lijden hadden. Die beren moesten overal mee naar toe, zelfs de hele grote beer Bob die een hele rugzak in beslag nam. Gelukkig kon hij ook een grote fles wijn tussen zijn brede armen verstopten. Als smokkelaar heeft hij ons menig gezellig avondje bezorgd.

Dan zijn er die drie dassen (de badgers) die de kinderen kregen van de politie-nazorg, nadat we in Nederland als toevallige passanten bij een vechtpartij betrokken raakten. Waarom die dassen is altijd een raadsel gebleven, maar ze horen er nu bij. Hele collecties apen, beren, olifanten, tijgers, leeuwen, smiley's, kortom een hele dierentuin, maar allemaal zacht en allemaal met een eigen verhaal.

Niet meer in bed, dat hebben we gehad. Maar je ziet ze overal in onze slaapkamers en laten we eerlijk zijn, ons huis zou ons thuis niet zijn zonder al die knuffels en daarom gaan ze mee.....

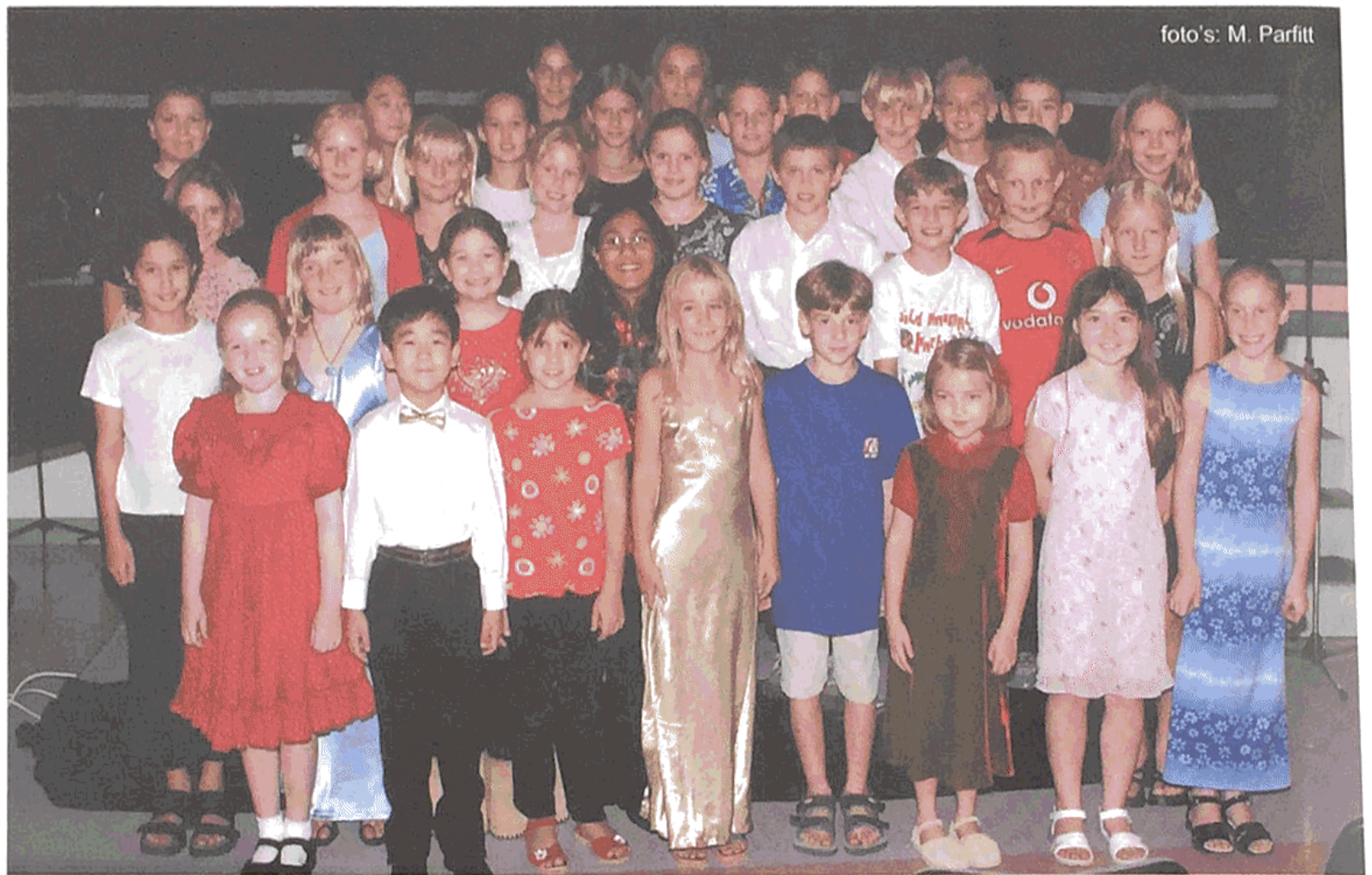
Gelukkig groeit die verzameling knuffels niet meer. Laten we het nu maar even niet hebben over de meest recente invasie van Lilian's poppenkastpoppen.....

Lilian en Jan Schreurs

CONCERT DOOR KINDEREN

Jan, mijn man, had Annemarie al gewaarschuwd dat ik ooit een keer ja zou zeggen, want als je leest, moet je ook eens wat schrijven, is mijn opvatting. (Dit is ook te interpreteren als hint)

Om geen artikelen te hoeven schrijven, gebruik ik altijd het meest gerespecteerde excuus: Ik heb het zo druk. En dit keer was Annemarie me te slim af. Het werd een deal. Ik luisterde naar de kinderen op het concert, schreef er een artikel over, terwijl Annemarie op mijn kinderen paste.

Voor de lezer die me niet kent, ik ben de Gerdien van The American British Academy waar ik muziekjuffie ben. De andere Gerdien waar ik toevallig naast zat op dat concert hoort bij de PDO- school. Onze eigenlijke namen weten we na het concert ook van elkaar. En die informatie houden we voor onszelf, omdat dit te verschrikkelijk is: naast naamgenoten kennen we elkaar nu ook als lotgenoten.

Naast het lesgeven op de ABA werk ik samen met Jan (de mijne) van Rossem in het DAAT ART CENTRE waar we schilder-, teken-, piano- en blokfluitles geven en cursussen Algemene Muzikale Vorming aanbieden. Telefoon/ fax: 568049, E-mail: daatart@omantel.net.om Locatie: achtertuin van PDO. Ongeveer de helft van de kinderen die op het concert speelden, hebben van ons les of zijn hun muzikale carrière gestart als blokfluiters en blazen tegenwoordig op een ander instrument. (Dit is ook te interpreteren als hint)

Het is fantastisch dat elk jaar in mei het concert door kinderen wordt georganiseerd door het Chambre Music Ensemble. PDO- schoolkinderen krijgen de kans om te laten zien wat ze hebben bereikt op hun instrument, sommige kinderen bespeelden zelfs twee verschillende instrumenten! De pianisten waren overvloedig vertegenwoordigd. Bovendien speelden er saxofonisten, gitaristen, violisten, dwarsfluiters en een jongen in kostuum op een chanter. Een chanter een fluit die vergelijkbaar is met een pijp van de doedelzak.

Sommige moeders namen de gelegenheid hun kinderen te begeleiden op de piano. Dan denk ik altijd hoeveel oefen- (en ruzie-) tijd zit hierachter? Want het is niet eenvoudig om samen muziek te maken, zeker niet binnen een familie. Ook het saxofoonkwartet speelde dit jaar de sterren van de hemel.

Als u een muzikliefhebber bent en er geen connectie bestaat via kinderen is het het plezier waard om volgend jaar naar dit evenement uit te kijken. Temeer omdat het niveau van de uitvoerders elk jaar beter wordt. Zo'n concert is daar ook een bijdrage aan. Ik heb de afgelopen jaren deze concerten trouw bezocht en het is ontzettend leuk om te horen en te zien dat kinderen zich muzikaal ontwikkelen.

Nou gaat dat ontwikkelen natuurlijk niet vanzelf. Want als het vanzelf ging, zouden meer mensen een instrument bespelen. Kijk in uw omgeving; hoeveel mensen spelen er nu een instrument? Misschien bent u ook wel als kind gestart en speelt u niet meer. U kunt altijd (weer) beginnen, als de wens bestaat, is dit uw kans om (opnieuw) te beginnen. Nog leuker is het om samen te starten met uw kinderen. Dit werkt enorm stimulerend. Ik kan mij herinneren hoeveel plezier ik heb gehad met mijn moeder, die ik piano leerde spelen. Helaas vond zij dat minder.

Om een beetje muziek te maken is oefenen dus het sleutelwoord. Elke dag een beetje spelen is beter dan één keer per week lang. En dan heb ik het niet eens over consequent leren oefenen. Mijn gitaar docent zei altijd: "Een dag niet oefenen is twee dagen achteruitgang". Excuses over talent zijn achterhaald. Mijn viool docente zei dat menig student jaloers zou zijn op mijn talent, maar omdat ik te weinig oefende zou een ander met minder capaciteiten uiteindelijk met meer eer strijken dan ik. Het resultaat is dat mijn viool in de kast ligt te wachten, totdat ik de tijd neem om hem weer een beetje te vertroetelen met mijn strijkstok.

Viool, bij deze mijn excuses, ik heb het zo druk met dwarsfluiten!

Gerdien van Stralen

Voor alles wat uw huisdier nodig heeft:

Dr. Khaled Al Hossan

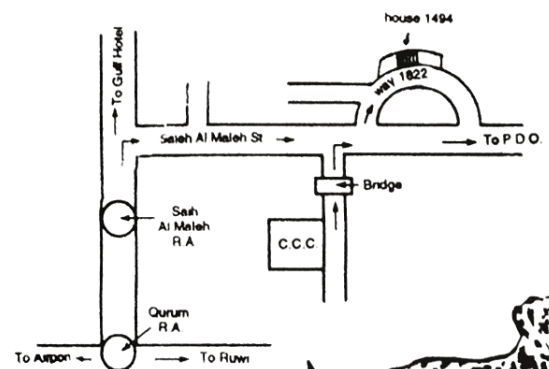

Dierenarts MEVA, BSc
Eerste vergunninghoudende dierenarts
en -chirurg in Muscat
Meer dan 13 jaar ervaring met huisdieren
Consulten - Vaccinaties - Operaties

Kattenpension - Verzorgt volledig im- en export van honden
en katten, inclusief de benodigde papieren.

Way 1822, Qurum
House 1494

Tel./Fax : 562263
Pager : 9111678
Mobile : 9310035

KLM Oman in vogelvlucht

Aangezien deze laatste Raskrabbel o.a. in het teken staat van afscheid nemen van een aantal doorgewinterde geomaniseerde Hollanders is de link met de laatste vliegreis vanuit Oman snel gelegd en dus ook met KLM, de trouwe sponsor van het Holland Comité en de Raskrabbel.

Omdat ik voor de afwikkeling van de sponsoring van het bijna afgelopen seizoen toch langs moest bij het KLM kantoor, heb ik gelijk van de gelegenheid gebruik gemaakt om een aantal vragen te stellen aan Dhr. Vasudevan of kortweg Venu zoals hij door iedereen wordt genoemd.

Het kantoor in Qurum is van buiten duidelijk herkenbaar aan het KLM-logo op het dak en de blauwe lamellen voor de ramen. Binnen komt het KLM blauw je tegemoet, zowel de inrichting als de kleding van de medewerkers is typisch KLM blauw. Het kantoor is 6 dagen per week geopend en naar later blijkt werken er 7 mensen. Allemaal goed opgeleide personeelsleden die de diverse KLM opleidingen hebben doorlopen.

Als ik het kantoor van Venu binnen ga, vallen meteen twee glazen beeldjes op. Mijn opmerking dat het net Oscars zijn, blijkt niet ver naast de waarheid te liggen. Vol trots vertelt Venu dat hij deze onderscheidingen onlangs heeft gekregen. De eerste is voor hem persoonlijk, Venu is namelijk uitgeroepen tot ASPM Employee of the year 2002-2003. De tweede Oscar is de Best Sales Award for the year 2002/2003 en is een erkenning voor de goede prestaties van het gehele team.

Gezien het feit dat het Muscat kantoor na 11 September de status van off-line office (kantoor zonder directe KLM vluchten) heeft gekregen, maakt deze prestatie nog meer bijzonder. De prestaties van het kantoor zijn ook op het KLM hoofdkantoor in Nederland doorgedrongen, zo blijkt uit de diverse felicitaties die Venu heeft mogen ontvangen.

Venu komt uit India maar is inmiddels sinds 1967 werkzaam buiten India in de reiswereld. De eerste jaren in de Emiraten en sinds 1984 is hij gestationeerd voor KLM in Oman. Hij woont samen met zijn vrouw en 11-jarige zoon in Muscat en heeft een dochter die medicijnen studeert in India. Begonnen als sales executive, heeft hij zich bij KLM opgewerkt tot sales manager, regional manager en sinds 1 juni jl. is hij benoemd tot Commercial Manager Oman & Yemen.

Wetende dat de meeste Shell mensen elke 3 à 4 jaar van baan wisselen, roept de vraag op hoe hij het zo lang weet vol te houden in Oman. Venu heeft zijn antwoord direct klaar: Hij is enerzijds erg loyaal van aard en heeft niet de behoefte om steeds te wijzingen van werkgever dan wel locatie. Anderzijds runt hij en krijgt hij ook de gelegenheid om de business te runnen op de manier zoals hij het ook zou doen als het zijn eigen bedrijf zou zijn. Dit in combinatie met de grote groep vrienden in zowel de Omaanse als expat gemeenschap maakt dat hij zich in Oman en bij KLM thuis voelt.

Het succes van KLM in Oman, ondanks het feit dat er geen directe vluchten meer zijn, is volgens Venu te danken aan hun public relations. De Hollandse uitdrukking "klant is koning" staat hoog in het vaandel. Alhoewel het KLM kantoor een customer service kantoor is en de sales met name via de diverse agenten plaats vinden, is er toch veelvuldig direct contact met de passagiers. Zo worden alle zaken rondom de Frequent Flyer afgehandeld via het kantoor, maar ook voor specifieke vragen kan men altijd contact opnemen met Venu en zijn team.

Eén van die directe contacten is natuurlijk het Holland Comité met inbegrip van de Raskrabbel. Nu al zo'n 8 jaar een trouwe sponsor van de activiteiten van het Holland Comité en de samenwerking is volgens Venu uitstekend. Elke 2 maanden worden de Nederlanders van de laatste nieuwtjes op de hoogte gebracht via de Raskrabbel.

De beslissing van KLM om niet meer rechtstreeks te vliegen naar Muscat had natuurlijk grote gevolgen voor

KLM Nieuws:

Om de efficiency van KLM lounge-diensten op Amsterdam Schiphol Airport te verbeteren en aan de behoeften van onze meest regelmatige reizigers te voldoen, introduceert de KLM een enkelvoudig lounge-concept per 1 juni as.

KLM's nieuwe enkelvoudige lounge-concept is gebaseerd op de huidige Business Class Lounge, maar verzekert de beschikbaarheid van lounge-stoelen, meer privé ruimte binnen de lounge zelf, verbeterde catering en verlengde openingstijden. Alle KLM-lounges worden hernoemd tot 'KLM Crown Lounge' en zijn toegankelijk voor alle Elite Flying Dutchman (FD) leden.

De navolgende FD Elite leden zullen toegang hebben tot de nieuwe KLM "Crown Lounge":

- Platinum Elite leden: gratis toegang tot lounge & gratis gebruik douches. Toegestaan een gast mee te brengen, onafhankelijk van de maatschappij waarmee gevlogen wordt.
- Gold Elite leden: gratis toegang tot lounge.
- Silver Elite leden: gratis toegang tot lounge.
- Traxxer en KLM plus kaarthouders: gratis toegang tot lounge.
- Business Class reizigers: gratis toegang tot lounge.
- KLM Europe Select reizigers: gratis toegang tot lounge.

Tips voor een plezieriger reiservaring:

Wij willen u wijzen op onze aanvullende diensten die het boeken en vliegen met KLM tot een eenvoudige en plezierige ervaring maken.

Onderstaande "check list" zal u helpen gebruik te maken van de diensten die KLM aanbiedt.

Wanneer u uw reservering maakt, informeer uw reisagent:

- Een mobiel nummer, voor SMS* berichten over vluchtstatus. * alleen beschikbaar voor ex-Gulf vertrekkende.
- Indien reizend naar de VS volledige paspoortgegevens opgeven. (Naam / geboortedatum / Nationaliteit / Paspoortnummer & geslacht)
- Flying Dutchman frequent flyer nummer. Geen lid? Meteen hier opgeven!
- Voorkeurstoelen of stoelnummer, vooral wanneer u met gezin of met een groep reist!
- Speciale verzoeken.
- Speciale begeleiding bijv.: alleenreizende minderjarigen, rolstoelen of begeleiding bij medische gevallen.
- Babybed, indien van toepassing.
- Diereninformatie, indien reizend met een huisdier.

Verzekeer u ervan dat de reisagent uw ticket uitgeeft voor de aangegeven deadline om zo opgegeven kosten te garanderen en annulering te voorkomen.

Bezoek onze website, www.klm.com, voor meer details over onze diensten, Flying Dutchman frequent flyer rewards programma en een scala aan speciale aanbiedingen!

KLM Zomer Diensten:

KLM biedt u deze zomer 18 aansluitingen per week aan van Muscat naar Amsterdam! U kunt kiezen uit dagelijkse vluchten via Dubai/ 3 vluchten via Bahrain / 2 vluchten via Abu-Dhabi / 4 vluchten via Doha en 2 vluchten via Kuwait. Voor meer details bel ons op nummer 566737 of bezoek onze website: www.klm.com/om_en

KLM speciale aanbieding voor tickets in Muscat aangeschaft:

KLM biedt u een gratis hotel bij Le Meridian (voor Economy Class) or Dubai Terminal Hotel (voor Business Class) op basis van logies. Dit is van toepassing op tickets aangeschaft in Muscat en zal aangeboden worden aan passagiers die in Dubai wensen te overnachten op hun reis naar Muscat vanuit Amsterdam.

ONVERWACHT BEZOEK IN MIJN VOORTUIN

Nietsvermoedend kwam ik naar beneden toen onze hulp mij opgewonden tegemoet trad: 'madame, madame, go and have a look outside'. Ik deed de voordeur open en wie schetste mijn verbazing, we hadden een gast in de voortuin: een grote 4WD.

Nu wil het in het weekend nog wel eens gebeuren dat onze Nigeriaanse overburen veel bezoek hebben, van wie sommigen hun auto in onze voortuin parkeren, maar dit was een doordeweekse dag, 's ochtends vroeg, net na mijn ochtendwandeling. Ik keek maar eens wat nauwkeuriger en ja hoor, dit was niet zomaar parkeren, maar een ongelukje van ..... ik zal niet verklappen wie. Mocht u raden om wie het gaat, troost hem/haar dan met een bloemetje of een flesje wijn! Voor de auto en natuurlijk vooral de eigenaars ervan erg vervelend, maar het had nog veel desastreuzer kunnen zijn.

Juist die éne ochtend was Herman eens niet op de fiets, anders was het rode gevaarte boven op zijn autootje geknald en een 4WD tegen een Polootje is geen eerlijke strijd. De boom bleek dit wel gewend te zijn; onze hulp vertelde me dat een paar jaar geleden de auto van Marlous van de Kapelle met nog veel meer schade tegen dezelfde boom gekacheld was. En onmiddellijk herinnerde ik me weer hoe de auto van Tonneke Lamers 's avonds opeens de wadi in verdween. Toen viel de schade reuze mee. Door een gelukkig toeval had een grote steen haar auto een bocht in geleid, zodat hij net dat ene vervelende paaltje miste. In de bovenstraat van Sayyalla Terrace verdwijnen er ook regelmatig auto's zonder chauffeur zomaar opeens de straat op of de wadi in en wellicht heeft elke straat zo zijn eigen stoere verhalen.

De beste tip ter voorkoming van ongewenst zelfstandig gedrag van de auto in combinatie met de zwaartekracht is om bij het parkeren ALTIJD (want hoe vaak is er niet sprake van een 'vals plat') de auto op de handrem te zetten én in een versnelling 'de verkeerde kant op'; mocht de auto dan om de één of andere reden toch door de handrem schieten dan houdt de versnelling hem nog tegen.

Tenslotte, zelfs bij ongelukjes waarbij geen andere auto's betrokken zijn: als er schade aan je auto is moet je de ROP er altijd bij halen. Zonder verklaring van de ROP kun je je auto niet laten repareren. Ik heb het "do and don't by traffic accidents" schemaatje van PDO altijd bij me in mijn auto, dan weet ik welk nummer ik moet bellen.

Nicole van Voorst Vader

We hebben **jullie** hulp nodig

voor de nieuwe voorkant van de Raskrabbel

Volgend seizoen zullen VUUR, AARDE, WATER en LUCHT de Raskrabbelaars gaan inspireren tot het schrijven van zinderendstofnatte én luchtige verhalen.

Daarom zijn we op zoek naar die prachtige Omaanse foto in jouw collectie die één (of meer) van deze thema's op onnavolgbare wijze gestalte geeft.

Stuur 'm alsjeblieft voor 7 september op per email (ran2001@omantel.net.om) of leen 'm uit aan één van de redactieleden, dan kunnen wij aan de slag om weer een schitterende voorkant voor de Raskrabbel te maken.

Alvast hartelijk dank namens de redactie

STAR

Wat wij hebben gezien van Mylène d'Anjou was haar allernieuwste programma 'STAR', dat in september pas in première gaat in de Nederlandse theaters. Ja, we lopen nu eens voor! Officieel was dit dus een try-out en een heel geslaagde. 'Tijgerin op sloffen' was haar vorige programma.

Mylène vertelt: "Dat kwam doordat we al een hele tijd geleden geboekt waren voor deze voorstelling in Oman, toen zat ik nog volop in de 'Tijgerin' en omdat het alleen maar onnodig verwarring zou scheppen, hebben we het maar zo gelaten. Weet je, het maakt niet eens zoveel uit, want mijn programma's hebben allemaal zo'n beetje hetzelfde thema: het heeft allemaal met zelfvertrouwen te maken".

Klopt: Mylène neemt het in haar voorstelling op voor de vrouw en spoort haar aan het leven in eigen handen te nemen en de positieve kant er van te zien.

Ze begon in onze Cinemahall met een prachtig lied, waarin ze haar verwarring en onzekerheid bezingt op een zo originele en meeslepemde manier dat het publiek al meteen gefascineerd was. Haar stem maakte grote indruk en de tekst was bijzonder beeldend: "Ik hang aan mijn nagels (roze gelakt) tussen wal en zee". Ik kreeg er bijna pijn van in m'n vingertoppen, zo scheurend zong ze het ons toe. De toon was gezet en we lagen al gauw aan haar voeten.

Haar eerste verhaal ging over het onlangs behalen van haar rijbewijs. Het speelde zich af in Amsterdam en ik vond het echt jammer dat Anne Marie niet in de zaal zat, ze zou haar hart er aan opgehaald hebben. Daarna kwam het 'daten' aan de beurt. Bij wijze van illustratie ondervroeg ze twee heren uit de zaal, die enigszins geschrokken door deze directe dame, zich door hun antwoorden heen stuntelden, tot vermaak van het overig publiek. Bij de mannen werd de hilariteit voornamelijk gevoed door de opluchting dat zij niet "uitverkoren" waren volgens mij, want Mylène neemt geen blad voor de mond en slingert haar grieven in niet mis te verstane taal de zaal in. Dat uit de mond van zo'n aardig ogend meisje, dat is wel even wennen.

Bovendien kwam het mannelijk geslacht er niet zonder kleerscheuren af. Maar al was de voorstelling "vrouwvriendelijk", ook wij dames werden hier en daar met de feiten om onze oren geslagen. Zo stak ze de draak met de slachtofferrol waarin vrouwen zich zo goed kunnen manouvreren. Ik vond het (als ex-werkende moeder met jonge kinderen in Nederland) erg herkenbaar. Achteraf te horen bleek (gelukkig) dat het hele vrouwelijk publiek zich wel in de door

haar geschetste situaties kon verplaatsen. Ik vond het knap dat ze zo vaak refererde naar Oman en het leven hier.

Ze speelde niet zomaar voor een Hollands publiek, ze speelde voor ons.

Telkens werd haar conferance onderbroken, of liever gezegd aangevuld met eigen geschreven liedjes. Het evenwicht tussen beiden was perfect en liet twee hele sterke kanten (de klompjes goud) van Mylène zien. Ze is een rascabaretiere: ze hield ons in haar greep met haar verhalen, goed gedoseerde humor en sprekende lichaamstaal. Maar ze had net zo goed zangeres kunnen zijn; ze jongleert met haar stem, ze heeft een enorm bereik en ze duikt zo in haar tekst dat we al gauw meer dan gemiddeld onder de indruk waren. Het was dan ook veel te snel voorbij; ze kreeg een staande ovatie en wij gelukkig nog een toegift in de vorm van een lied.

Mylène was hier maar 4 dagen, tussen twee optredens in Nederland door, dus ik heb haar maar even kunnen spreken. Na de voorstelling, toen we allemaal heel feestelijk op champagne en hapjes werden getraceerd, vertelde ze dat ze best zenuwachtig was geweest voor dit optreden. "Er zitten veel 'recent-Nederlandse' verwijzingen in het programma. De kans dat jullie dat niets zou zeggen en zo'n grap dan dus helemaal dood valt, baarde me best zorgen", vertelde ze me. Ze had dat in Aberdeen meegemaakt, anderhalf jaar geleden (met de 'tijgerin'); niet leuk.

Bovendien was haar vaste muzikale begeleider niet mee. Dat is een Joodse jongeman die zich er niet prettig bij voelde om naar een Arabisch land te gaan. Hij werd vervangen door Ed Boekee en het is ongelooflijk, maar ze deden dit dus voor de eerste keer samen voor publiek. Ed, die nogal op Harry Piening lijkt (kon ik dan ook maar zo pianospelen), zei dat hij geregeld moeite had gehad om z'n lachen in te houden, want in principe was het programma op het repeteren van de liedjes na voor hem ook nieuw.

Komt nog bij dat Mylène een enigszins gekleurd beeld van Oman mee nam en zich dus aan alle kanten niet echt op haar gemak moet hebben gevoeld. Eigenlijk een wonder dat ze überhaupt is gekomen. Gelukkig voor ons kwam ze toch en wat haar betreft viel het allemaal zó mee (we waren een geweldig publiek, Oman is prachtig en de mensen zijn zo aardig), dat ze erover denkt op vakantie te komen naar hier. Dat hebben we niet ontmoedigt!

Sandra Kapoh

Afscheid van Groep 8

Mijn naam is Daan Tettero.

Wij kwamen hier in 1997. Nu zit ik dus 6 jaar op de P.D.O. school. Wij blijven hier nog twee jaar.

Die twee jaar ga ik naar de B.S.M.

Over 5 jaar zit ik, denk ik, in Nederland nog op een middelbare school in mijn laatste jaar. Over twintig jaar denk ik dat ik in een leuke band zit en dat ik goed kan muziek maken. Misschien zit ik dan nog op de Universiteit.

Ik ben Joey vd Hoeven.

Ik ben elf jaar oud en woon daarvan al zes jaar in Oman. Ik ga waarschijnlijk aan het eind van het schooljaar naar Nederland, dus dan ga ik naar een Nederlandse (Havo/Vwo) middelbare school. Over vijf jaar hoop ik op een Vwo school te zitten. In de toekomst wil ik graag met computers werken.

Ik woon al bijna 2 jaar in Oman. Na de PDO school ga ik naar de ABA. Over 5 jaar zit ik op een school in NL lekker te kletsen met vriendinnen. En over 20 jaar hoop ik met een excursie over dieren in nood mee te kunnen.

Ik denk dit,, omdat ik het graag wil.

Tamara Pieters

Ik ben Vidar Kraaijevanger.

Ik woon al 4 jaar in Oman. Deze zomervakantie ga ik op voorgoed naar Nederland. De school waar ik naar toe ga is het Rijnlands in Sassenheim. Over 5 jaar denk ik dat ik op de middelbare school zit. Over 20 jaar hoop ik alleen (of met een vrouw) te wonen in een eigen huis.

Ik heet Luuk Hoffman.

Ik ben 12. Volgend jaar ga ik naar de BSM.

Over 5 jaar zit ik in Nederland op school.

Over 20 jaar werk ik, maar ik weet nog niet waar.

Ik heet Wik Vlaarkamp.

Ik woon al 5 jaar in Oman. Na de P.D.O. School ga ik naar de BSM. Over 5 jaar zit ik nog op de middelbare school. Over 20 jaar weet ik nog niet wat ik doe.

Mijn naam is Linda van Eekeren.

Ik ben bijna 12 jaar oud en woon ongeveer 10 jaar in Oman. Na de zomervakantie ga ik naar Nederland. Ik ga dan naar het KSH

(Katholieke School Hoofddorp). Over vijf jaar zit ik denk ik nog op school, omdat ik graag naar de universiteit wil gaan. Ik wil later dierenarts en paardenverzorgster worden.

Mijn naam is Sabine Peters.

Ik ben 12 jaar oud en ik heb 4 jaar in Oman gewoond. Met ingang van augustus ga ik naar het Rijnlands Lyceum in Oegstgeest. Ik heb er erg veel zin in en kijk er naar uit. Over 5 jaar ben ik op school. Over 20 jaar ben ik klaar met mijn studie om biologe te worden.

Ik ben Nick v.d. Hoeven. Ik ben 11 jaar en zit op de PDO school. Ik woon nu 6 jaar in Oman en heb een hele leuke tijd gehad op deze basis-school. Ik ga volgend schooljaar naar een brugklas HAVO/VWO school in Nederland. Over 5 jaar zit ik op het VWO hard te werken om een goed resultaat te leveren. Over 20 jaar zit ik in Nederland met een goede baan (computerkunde). Ik denk dat mijn toekomst er zo uit komt te zien, omdat ik graag ergens mijn tanden in zet en omdat ik graag met computers werk.

Ik ben Hidde Gerretsen.

Ik ben 12 jaar oud. Ik woon hier al dik 4 jaar. Ik ga waarschijnlijk naar de B.S.M., maar dat is nog niet zeker. Over 5 jaar ben ik hard aan het werken om geoloog te worden, omdat ik dat heel graag wil worden. Over 20 jaar ben ik in de bergen naar stenen aan het zoeken, omdat ik als geoloog stenen wil onderzoeken.

Mijn naam is Sam Kapoh.

Ik woon al 1 jaar en 3 maanden in Oman. Ik wil na de PDO school naar de BSM. Ik wil naar de BSM, omdat het me leuk lijkt en omdat iedereen naar de BSM gaat. Over 5 jaar wil ik een goeie hockeyer zijn, want dat is mijn lievelingssport. Ik ben dan denk ik al van de middelbare school af en dan wil ik gaan studeren voor piloot, want dat wil ik later worden. Over 20 jaar denk ik dat ik getrouwd ben en kinderen heb. Ik denk dat omdat ik dat later allemaal wil.

Duizend en één nacht

Hoewel ze er waarschijnlijk vooral overdag aan gewerkt hebben, zal er vast evenveel tijd in hun werkstukken zitten. Ik heb het over de prachtige dingen die Marianne Russo, Patricia Feugere en Sushma Kumar maken. Zij zijn respectievelijk twee Franse dames en een Indiase mevrouw. Marianne is geboren in Zuid Afrika, ze verstaat Nederlands en kan het ook lezen, zie hier de link met Holland.

Maar wat ik vooral een goede reden vond om deze drie creatievelingen een plaatsje te geven in de Raskrabbel, is een nieuwe en buitengewoon originele bron van betaalbare cadeautjes, ook (of juist vooral) voor jezelf.

Marianne beschildert glas met Omaanse taferelen of gestileerde Afrikaanse mensen en dieren; heel decoratief. Ze maakt ook mooie figuratieve motieven. Een schaal of een karaf, likeurglaasjes of bierpullen, je kunt bij haar bestellen wat je wil; ze maakt 'op maat'. Daarbij vindt ze het leuk om textiel (zuivere katoen in mooie aardetinten) met linsneden te bedrukken. Ik kon me haast niet inhouden toen ik haar tafellakens zag. Ze zijn stuk voor stuk uniek en machine wasbaar (belangrijk detail vond ik).

Patricia maakt taferversiering in de vorm van lopers en vierkante sierkleden. Daarvoor verwerkt ze die subtiele, ragfijne stoffen die je o.a. in Ruwi kunt kopen en waar ik altijd zo verlekkend naar kan kijken, maar nooit weet wat ik er mee aan moet. Nou Patricia wel hoor, ze combineert delicate kleuren tot ware 'eye-catchers' en al haar werkstukken zijn met veel zorg voor detail afgezet met band en kwastjes en kraaltjes. Heel luxe!

Met net zoveel zorg zijn kleurige Omaanse landschappen op zijde geschilderd. Dat doet **Sushma**. Ze bedrukt ook textiel, maakt glas in lood voorwerpjes, sleutel-hangers van Omaanse wol en kralen en heeft eens 40 kameeltjes gemaakt, waarvan ik lekker de één na laatste bemachtigde. Ik ben er heel blij mee, want hij is schattig om te zien, maar tevens de perfecte aanvulling voor m'n antroposofische kerststal. Daar ben ik ooit in een vlaag van verstandsverbijstering aan begonnen, maar heb dat natuurlijk nooit afgemaakt; daar werd ik zó nerveus van, dat gepriegel. Toen heb ik de stal -geheel tegen de principes van de antroposofie- maar aangevuld met plastic dieren uit de verzameling van de kids. Nood breekt wet.

Afijn, we hebben er weer een leuke cadeaumogelijkheid bij, erg handig met al die afscheidnemende vrienden, burens én redactieleden. Voor deze laatste, om precies te zijn Michael en Jaap (en iedereen weet hoe moeilijk het is om iets voor een man te verzinnen), hebben we er meteen gebruik van gemaakt. Zij waren zichtbaar ingenomen met hun 'Omaanse' bierglazen. En het is zo dichtbij!
De dames zijn te bereiken onder tel.nr. 677033

Sandra Kapoh

WWW.BBLCARRENTAL.NL

**CAR RENTAL UPON
ARRIVAL SCHIPHOL AIRPORT?
MOST ECONOMIC RATES
WITH UNIQUE SERVICE!**

Rijnlanderweg 774
2132 NM Hoofddorp
Tel + 31 20 6557900
Fax + 31 20 6557909
info@bbblcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

DRAMA

Sandra Kapoh

Mario van Erp en z'n vriendin Annie gaven ook nog een workshop "drama" voor de kinderen uit de groepen 5/6 en 7/8. Ik mocht erbij zijn om verslag te leveren in de Raskrabbel. Vol verwachting zat ik met m'n fototoestel in de aanslag; hier ging ik een stel professionals aan het werk zien! Het viel me een beetje tegen, ik had het gevoel dat iedere 'gewone' leerkracht dit wel had kunnen doen en voor de oudere kinderen had het programma wat aangepast mogen worden, vond ik.

Maar..... Annie was leuk; heel sympathiek met haar (duidelijk verstaanbare!) Frans. Ze schijnt een eigen theatertje in Frankrijk te hebben en verzorgt daar workshops voor kinderen vanaf 3 jaar. Zij had de leiding, Mario mocht vertalen.

Nadat ik het commentaar van de kinderen had ontvangen, die trouwens allemaal met veel plezier meegedaan hebben, had ik toch wel respect voor dit tweetal en wist ik ook gelijk weer waarom ik me maar zelden aan het geven van dit soort lessen had gewaagd en dan nog alleen met 'makkelijk publiek'. Aangezien onze kinderen ruimschoots in deze categorie vallen, kon ik niet nalaten aan Mario te vragen hoe dit soort workshops nou verlopen op een school in een leuke achterstandswijk in Rotterdam. Heel goed, zei hij, je past je tempo een beetje aan en speelt anders op ze in; ze zijn daar heel direct.

Zoals meester Arjan zei; het is leuk dat de kinderen de gelegenheid kregen om dit te doen, want als leerkracht heb je zo'n krap schema dat er eigenlijk geen tijd is voor dit soort dingen. Hieronder leest u de reacties van de kinderen over hun ervaringen in deze. Dit is wat ze gewillig en giechelend deden:

- Kris kras door elkaar lopen en staan als een standbeeld
- Schreeuwen en vallen als je een tikje op de schouder kreeg
- Lopen op muziek en elkaar begroeten
- Toneelstukje met z'n tweeën op het thema van IPC

Een paar reacties van de kinderen uit groep 5 :

Celine; Ik vond het leuk dat we moesten vallen toen ze ons diwden. En wat ook grappig was dat we een toneel moesten spelen van jong en oud

Max; Het was leuk het was net als mikado maar dan zonder droevigheid dit was ook lachen man!!!

Juliette; Ik vond het leuk omdat je nieuwe leuke dingen leerd. En knap van die mensen om het ons te leren

Thomas; Ik von het toneel stuk best leuk maar de mijne vond ik heel erg stom egt waar dat is geen gijntje

Imran; We heben heel feel dingen gedaan en het leukste daar van vond ik het over lopen dan moet je net doen alsof die andere meisje/jongen stinkt

Amy; Mario en Annie waren erg goed in drama en het was erg leuk

Een bloemlezing uit wat de kinderen van groep 8 schreven:

Hidde; Ze deden hun best om het leuk te maken.

Vidar; Dat langzaam en hard rennen op muziek was lomp, maar de toneelstukjes waren wel leuk.

Sam; Ik vond het een beetje saai, maar het toneelstukje was een beetje leuk. Ik vond het ook wel leuk omdat we niet hoefden te werken.

Nick; Het is wel leuk dat hij gekomen is (voor andere kinderen) denk ik.

Sabine; Ik vond de activiteiten wel leuk want sommige waren lollig, het was wel een beetje onhandig dat de vrouw alleen maar Frans sprak.

Luuk; Hij behandelt je als of je 3 jaar bent, net als Hans Kazan, maar we hoefden niet te rekenen

Gezellige dansfeesten

Als de onvolprezen hoofdredactrice van dit blad de lezers vraagt om een bijdrage over kunst of cultuur in het kader van de "kunstmaand", hoeven we niet ver te zoeken: literatuur, dat zijn wij zelf. Er blijkt een bloeiende tak in de Nederlandse literatuur te bestaan, die het expat leven als onderwerp heeft.

Meestal putten de auteurs uit eigen ervaring; de werkelijkheid van zo'n Nederlandse club in een exotisch buitenland is immers niet te verzinnen. Zo werkte Gerrit Krol voor Shell in Nigeria en Venezuela, Hein Polzer (beter bekend als drs. P.) als reclamemaker voor Unilever in Indonesië en F. Springer als diplomaat in de vele landen die in zijn boeken voorkomen.

Eén van de aardigste aspecten van deze literatuur is het, voor de meeste Raskrabbel lezers, vertrouwde decor van de vaderlandse gemeenschap in den vreemde. Het verhaal speelt meestal tegen een duidelijke achtergrond in tijd en plaats, zoals Teheran in de nadagen van de Shah (Springer: "Teheran, een zwanenzang"), Venezuela begin zeventiger jaren (Krol: "In dienst van de Koninklijke") of Damascus in de negentiger jaren (Helene Schoenmaker: "In Damascus gebeurt nooit iets"). Over Thailand bijvoorbeeld noteert de schrijver-diplomaat F. Springer in "Zaken Overzee" lichtelijk weemoedig:

" De vaderlandse kolonie in Thailand was vrij groot. Er was een actieve Nederlandse vereniging. Men kegelde en bridgete samen, organiseerde autorally's en hield gezellige dansfeesten in het KLM hotel 'Plaswijck', dat al in de jaren dertig, in de pioniersdagen van de luchtvaart, een befaamde pleisterplaats was voor piloten en reizigers op weg naar Nederlands-Indië. "

Een beschrijving die met wat aanpassingen op veel andere plaatsen in de wereld kan worden toegepast.

Zwart-wit geblokt vloerkleed

De personen in dit soort romans proberen dapper wat grip te krijgen op de plaatselijke gebeurtenissen, worstelen vaak met de botsende culturen en met een gevoel van ontworteling. In "Zaken overzee" bijvoorbeeld, bedenkt iemand: *"Dit was weer zo'n ogenblik dat ik dacht: wat doe ik hier, wat doe ik in godsnaam in dit land ? "*

Maar bijna altijd blijven het gezellige Nederlanders, overgeplant in een ander decor, zoals de ontwikkelingswerkers in Mozambique beschreven in een roman door Dorinde van den Oort:

"Het huis van de Terpstra's is ruim en licht. Tomaten en papaya's rijpen in de tuin, een mandarijnboom werpt pakklare mandarijnen en in de groentenbedden, door Wiek aangelegd, staan sla, kool en boontjes voor het plukken. Hun poezen, Xico en Nhoca liggen languit te zonnen op het grind, loerend op spinnen, gekko's en hagedisjes. .... De kinderspeeltafel en krukjes heeft Wiek zelf getimmerd. De boekenkasten ook. De grote leef- en eettafel van licht teakhout, met de bijpassende banken hebben ze laten maken..... Het zwart-wit geblokte vloerkleed heeft Wiek op een werkbezoek in Swaziland gekocht. Twee grote zwarte maskers van ebbenhout, mooier dan wat Elize hier nog aan kunst heeft gezien, flankeren de deur."

Leestips

Het aardige is ook, dat sommige Nederlandse organisaties die werknemers in het buitenland hebben, hun eigen schrijvers hebben voortgebracht: Gerrit Krol is de huisschrijver voor Shell, met een mooie verhalenbundel over Nigeria ("De reus van Afrika") en een erg herkenbare beschrijving van zijn start als jonge medewerker die al snel wordt overgeplaatst naar Venezuela in "In dienst van de Koninklijke" (hij heeft trouwens ook een boek geschreven over zijn tijd bij de NAM, waarin veel van zijn collega's erg herkenbaar voorkomen).

Springer schreef een hele stapel romans geïnspireerd op zijn BZ loopbaan en ook Betsy Udink ("Achter Mekka") heeft mooie verhalen over het diplomatieke wereldje in een Arabisch land. Hellema ("Enige reizen deden niet terzake") heeft een wat vage industriële handelsachtergrond en "Expats" van Max de Bruijn beschrijft een groep Nederlanders in de bouw en constructiewereld in Djakarta, in een moderne setting waarin de mobiele telefoon een belangrijke rol speelt en men via internet de band met het vaderland onderhoudt.

Misschien zijn dit een paar aardige leestips voor deze zomer aan het strand in koeler oorden of bij de snorrende airco in Oman. Als je houdt van een lekker ouderwets mooi boek, lees dan eens het prachtige "Rubber" van de Hongaars-Nederlandse schrijfster Szekely-Lulofs. Het verhaal speelt wel op de rubberplantages van Sumatra in de twintiger jaren, maar sommige werkverhoudingen en het sociale leven van de personen in dit boek doen nog steeds herkenbaar aan als je het huidige expatriate leven meemaakt.

Wim S.

Met een knipoog

VLAAMSE TOP 5

Nu wij regelmatig Vlaamse inzendingen hebben mogen ontvangen, is het de hoogste tijd voor de lezers om zich eens wat meer te verdiepen in het Vlaamse taalgebruik.

Althans dat vindt H. te S., die als actieve lezer(es) steeds komt aandragen met nieuwe ideeën.

Daar gaan we dan, uit het klein woordenboek der Vlaamse taal:

1. **Afveeg:** Zoen.
2. **Aftrekker:** Flesopener.
3. **Broodkaart(m):** Echtgenoot.
4. **Buitenwipper:** Uitsmijter, iemand die aangesteld is om rumoerige of ongewenste gasten uit een café, discotheek of dergelijke te verwijderen.
5. **Bibbergeld:** Gevarengeld.

Zelf nog bijzondere woorden in de aanbieding?

Mail ze naar de redactie!

AMMdJ te S.T.

EEND MET WHISKY (van Klalin Blakel)

Koop een eend van ongev. 5 kg, voor 6 personen, twee grote flessen Scotch whisky, spekreepjes en een fles olijfolie.

De eend lardereren met het spek en de binnenkant zouten en peperen.

De oven voorverwarmen op 180 graden gedurende 10 minuten.

Een long-drink-glas voor de helft vullen met whisky.

De whisky opdrinken gedurende het opwarmen van de oven.

De eend in de vuur.....vuurvaste schotel leggen en een 2de glas whisky schenken.

Het tweede glas whisky opdrinken en de eend in de oven plaatsen.

Na 20 minuten de oven op 200 zetten en 2 glazen vullen met whisky.

De glazen opdinken en de scherven van et 1ste klas oplaapen.

Nog een aalf klas insjenke en opdlinke.

Na en nalf uul de hoven opedoen om de eend te stekke.

Blantwondezalf in de badkamer ganaale en op de povekand van de linkelhand doen.

Twee glase insjenke van de twiede flesse bwiski en t middelste glas opsoope.

De nove opedoen na deerste fles bieskie leegis en de sjotel vastpakke.

De blandwondesalf op de binnekand van de tweede jand doen en deent oprape.

Dander glas bisski opdrinke.

Deent nogis oeprape enmet nen nantdoek de blantwondzalv van deent vege.

Kapot glas opvege en deent terug inden oven zetten.

De twiede fles bwiskie opendoen.

Opstaan de vloer entvettig spek onder dekast vege.

Nogis oepstan van de vloer en dan tochma blijfe zitte.

De bles op de grond sette.

Den ove afzette, denooge toedoen en deniele nacht ronke

De volgende late voormiddag de eend aansnijden met het zilveren feestbestek en besmeren met citroenmayonaise.

De hele namiddag en vroege avond de rotzooi in de keuken opruimen en het plafond wassen en om paracetamol gaan !!!!.

What's in a name.....

Bijnamen..... Tja, hoe kom je eraan en vooral : hoe kom je eraf ? Mijn familie is er mee behept ! Het begon al zo'n eeuw geleden met mijn overgrootvaders. De vader van mijn opa en de vader van mijn oma. Beiden bekende aannemers in Nijmegen en goede collega's en vrienden van elkaar. Mijn grootvaders vader had nogal een groot hoofd en de vader van mijn grootmoeder een stevig achterwerk. In Nijmegen gingen die twee door het leven als "Kop en Kont". Was het een gearrangeerd huwelijk ? Niemand van de familie weet daar meer het fijne van maar het kwam natuurlijk wel goed uit. Na zeven kinderen en een leven in welstand was mijn oma niet meer de slanke den van voorheen en werd door mijn opa voortaan "Dik" genoemd. Door alle Engelse onderduikers werd mijn opa tijdens de oorlog Daddy genoemd en dat hebben alle zeven kinderen overgenomen.

Toen mijn ouders elkaar ontmoetten, verstond mijn vader de naam van mijn moeder verkeerd en in plaats van "Treeske" werd zij dus door hem voortaan "Trix" genoemd. (Mijn moeder vond het blijkbaar te genant die eerste keer om het te verbeteren en zo is die naam aan haar blijven plakken). Maar nog steeds wordt ze bij haar familie Treeske genoemd (ze is de jongste thuis) en bij de Seegersen Trix. Toen wij vijven geboren werden, hadden mijn ouders de afspraak dat mijn vader de namen voor de meisjes mocht kiezen en mijn moeder die voor de jongens. Vandaar dat de meisjes allen een Franse naam hebben gekregen (Nicole, Chantal en Charlotte) en de jongens een oerhollandse naam (Hein en Coen). Nog steeds vind ik het grappig dat de patiënten van mijn vader hem "meneer de dokter" noemden en mijn moeder "mevrouw de dokter". Uiteraard waren wij "de kinderen van de dokter" (alsof mijn moeder er geheel niet aan te pas was gekomen). Aan bijnamen deden we (erfelijk belast als we zijn) natuurlijk ook. De oudste, Nicole, was/is stevig gebouwd en na het zien van een extra dikke editie van het blad "Elsevier" over volslanke mensen was haar troetelnaam geboren : Elsevier, later afgekort tot Els, hetgeen nog weleens verwarrend werkt. Men denkt regelmatig dat wij thuis met zijn zessen zijn. Voor mijn andere zus hadden we zelfs gebaren bedacht die bij haar bijnaam hoorden en we konden haar razend maken door die in gezelschap van anderen te maken. Naar mijn extra naam mag u raden..... Mijn oudste broer werd Hein Konijn (logisch) genoemd en mijn jongste broer heette voluit Coenradus Theodorus Maria Schuddebuik ofwel "de professor".

De kinderen Vlaarkamp-Seegers hebben op zich al bijzondere (lees: zelfverzonnen) namen, maar waarschijnlijk vond ondergetekende dat toch nog te saai, zodat ieder van de vier nog wat speciale "huis"namen heeft, die ik vanwege de privacy niet zal noemen, doch wie regelmatig bij ons over de vloer komt, zal ze zeker gehoord hebben .
Mijn broer, net vader geworden van een wolk van een meid en van plan haar Elja te noemen, bedacht op weg naar het gemeentehuis (denkende aan al die bijnamen in de familie) dat het naar alle waarschijnlijk dan wel "Elja Paella zou worden en besloot ter plekke de naam Elja in Ilja te veranderen. Zo gezegd zo gedaan. Maar tijdens de rit naar huis verschoot ie : "Ilja Tortilla" ! Een naam is geboren !

Chantal (alias.....)

mijn favoriete top 5:

Mag ik eindelijk als noordeling de Vlamingen opvolgen. Bedankt Inge!
Waar begin je met je muziek herinneringen. Bij mij begon dat met de single 'Stop, stop, stop' van The Hollies. Mijn oudere broer wilde deze weg doen en daar was ik helemaal niet blij mee. Dit was volgens mij ergens eind jaren zestig.

Muziek is ons altijd wel door mijn vader onder de aandacht gebracht. Ik weet nog best dat we een heus 'stereo-meubel' kregen. Het ding kreeg een prominente plek in de huiskamer en verving het dressoir. Met lp's van Bert Kaempfert en James Last werd hij ingewijd en ook later grijsgedraaid.

Mijn eerste eigen radio was, zoals van velen, ook een buizenradio. Schitterend was dat, om de sterkte van de zender met het 'groene oog' af te stemmen. Later een transistor radiootje, wat nog steeds in de keuken in Borger staat, met afgebroken antenne, maar nog steeds goed werkend. Voordeel van dit apparaatje was, dat je heel goed kon afstemmen op de 'politieradio'.

Later kwam er een cassette-recorder, een Philips N2221, die ik op de transistor-radio kon aansluiten via de oortelefoon uitgang. Niet de beste kwaliteit, maar het werkte. Kon ik nu tenminste opnemen van de LP top 10 (wie presenteerde dat ook alweer?). Voordeel van dit programma was, dat de nummers volledig gedraaid werden. Favoriet was natuurlijk ook TopPop met Ad Visser en vooral het ballet van Penney de Jager. Muziek uit die tijd van Earth & Fire (van 'Seasons' en het-oog-wil-ook-wat Jerney Kaagman), Fleetwood Mac ('Go your own way') en ook schitterend David Gates and Bread ('Clouds and Rain') werden veelvuldig gedraaid.

Ook de aangeschafte platenspeler heb ik nog steeds. Altijd heel goed waterpas gesteld, met juiste naalddruk en dwarsdrukcompensatie. Heel wat anders dan met een CD-speler in de auto naar Tiwi rijden (schijnt trouwens niet altijd goed te gaan). De naald wordt wel wat slechter. Wie heeft er nog een nieuw Philips element GP400II ?

Inderdaad muziek is altijd belangrijk voor mij geweest. Alleen heb ik nooit geleerd om een instrument te bespelen. Gitaarles staat nog altijd op mijn verlanglijstje.

Zoals velen misschien weten, rij ik veel motor. Tijdens het rijden kan ik mij volledig uitleven in het zingen, zonder dat iemand er last van heeft (met duopassagier hou ik mij in en dat is maar goed ook). Rijdend door Zweden met een luid "Take me home, country roooooads" of in Noorwegen met "Rocky mountains hiiiiigh", heerlijk. Of het daardoor komt weet ik niet, maar de 'soft-populaire' country muziek heeft mij altijd aangetrokken. Zo in de stijl van Shania Twain of Ilse de Lange, lekkere meezingers.

Hebben jullie dat ook, wanneer je 's morgens een liedje hoort, dat die dan de hele dag blijft hangen? Meestal speelt 'ie 's avonds nog door mijn hoofd.

Terug naar de Top 5. Eigenlijk wil ik voorstellen om er een top 3 van de meest aansprekende muziekinstrumenten aan toe te voegen. Voor mij is dan nr. 1 de viool. Soms heerlijk rauw, meestal heel harmonieus. 2e. staat de gitaar. Muziek van Paul Simon, Eric Clapton en Chris Rea. Lekker ontspannen om naar te luisteren. 3e de piano/vleugel. Wederom de gevoelige snaar, zou het iets met karakter te maken hebben?

Dan nu maar een keuze maken voor de top 5. Zoals bij zovelen zeer afhankelijk van de stemming en soms verbonden aan herinneringen (Lambada, hè Dicky), maar bij deze:

5. *Meatloaf* met 'For Crying out loud' van de LP 'Bat out of Hell'. Geweldig die dynamiek en zoals hij zich volledig geeft, tot hyperventileren toe. Dat voel je in de muziek.
4. *Jim Croce* met (o.a.) 'I got a name'. De stem, gitaar en de eenvoud. Was moeilijk om een cd'tje van te vinden, maar in Dubai - Deira City Centre - is het toch gelukt. Virgin Megastore is een aanrader op muziek, dvd en cd spellen gebied. Echt een gigantisch aanbod. Te vinden bij de bioscoop.
3. *Moody Blues* met 'Question'. Andere nummers zijn natuurlijk ook schitterend. Harmonieus, pompeus. Dit soort muziek spreekt mij aan, evenals b.v 'Music' van John Miles en 'Eloise' van Barry Ryan.
2. *Sinéad O'Conner* met 'Troy'. Krijg ik echt de rillingen van.
1. *Queen* met 'Bohemian Rhapsodi'. Gewoon een geweldig nummer. Freddy Mercury zong in het bekende 'Radio Ga Ga' al over '...how music changes through the years..' met een verwijzing naar de tv-clips, die belangrijker worden dan de muziek zelf. Hij wist gelukkig beide op een hoog peil te houden.

De volgende persoon die mag schrijven is, na mijn onderbreking, weer van het 'zuidelijk type' en zeer muzikaal. Lilian, succes met het bedenken van jouw top 5. Ik kan me zo voorstellen dat het ook voor jou geen eenvoudige opgave is.

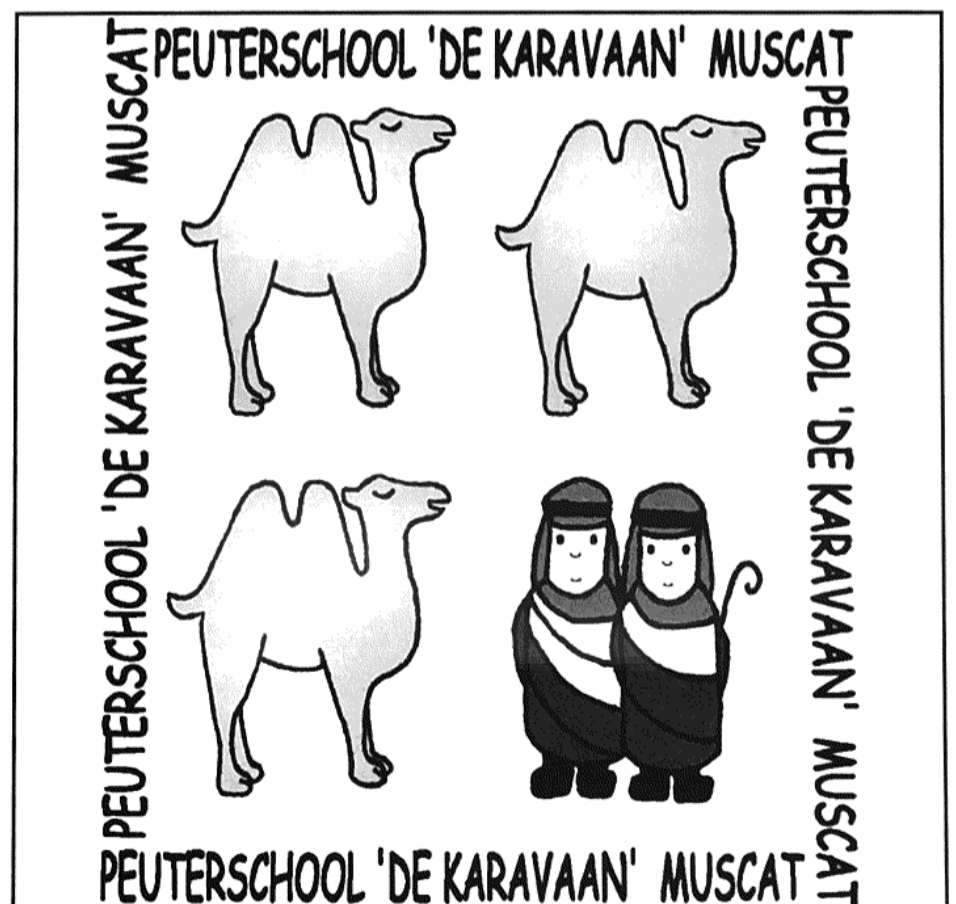

Coördinatie van de peuterschool 'De Karavaan'

Per 1 augustus zal Herma van Dijk de coördinatie van de peuterschool 'De Karavaan' overdragen aan Anne-Marie de Jong.

'De Karavaan' is een Nederlandstalige- en Internationale peuterschool voor kinderen van 2-3 jaar. In de maand dat uw peuter de leeftijd van twee jaar heeft bereikt mag hij/zij twee ochtenden per week naar de peuterschool.

De locatie van de Karavaan is 14 Marmul Street, telefoon 67-7324. De schoolochtenden voor de Nederlandstalige peuters zijn op zaterdag- en maandagochtend . De Internationale stroom heeft 'school' op zondag en dinsdag. De woensdagochtend is een gezamenlijke ochtend van Nederlandse peuters en peuters van overige nationaliteiten.

Voor meer informatie en/of inschrijving kunt u contact opnemen met:
Anne-Marie de Jong (ONP/32Y)
Tel. 67-8674

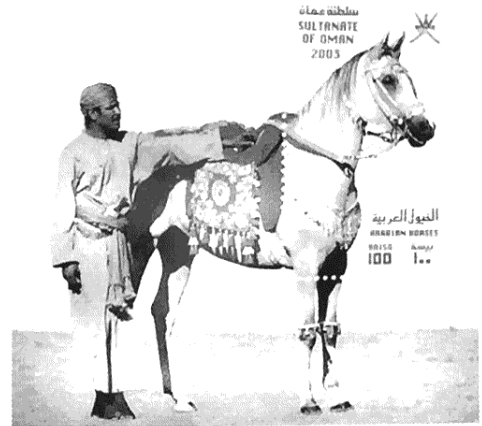

Persberichten

Filatelie:

Voor alle liefhebbers van de postzegel en ook voor diegenen die kleine vederlichte aandenkens uit Oman willen meenemen, is het absoluut de moeite waard om een bezoek te brengen aan het postkantoor richting Ruwi. Rijd richting souq, richting Sheraton hotel. In plaats van de afslag Mutrah te nemen, neemt u het eerste stoplicht naar links, slaat daarna rechtsaf en dan ziet u aan uw linkerhand, zo tegenover de ronde bioscoop het postkantoor liggen. Loop naar binnen en neem de trap naar boven.

Op deze afdeling kunt u alle postzegels die in de afgelopen jaren zijn uitgebracht, bewonderen. Grappig is dat er heel wat gedrukt zijn door de beroemde Johan Enschede. U weet wel, die van onze bankbiljetten. Alweer een Nederlandse connectie dus. Helaas kunt u alleen de laatst uitgebrachte serie kopen. U kunt wel tegen betaling van vijf rial de postzegels die nog uitkomen aan u laten opsturen. U ontvangt totdat uw tegoed op is en kunt dan weer bijstorten indien gewenst. Ook kunt u hier informatie krijgen over eventuele handelaren, zodat u uw collectie verder kunt aanvullen. Wij vragen nog even wie de Omaanse postzegels ontwerpt? Het gaat als volgt: Op het Ministerie van Transport en Communicatie komt een commissie bijeen die besluit welk thema gekozen zal worden. Vervolgens, na het bepalen van die keuze, gaan drie Omaanse en een Egyptische ontwerper aan het werk. Idee-tip: Lijst een serie postzegels in. Lijsten vindt u uiteraard in Ruwi High Street.

Muscat Amateur Theater:

Een echte aanrader

MAT is een theatergroep, die al sinds 1981 bestaat en die twee keer per jaar met een nieuwe productie op de planken staat. Ook de afgelopen maand waren zij weer te zien. Dit keer met een stuk van de beroemde toneelschrijver Neil Simon namelijk 'Brighton Beach Memoirs'. Een bijzondere voorstelling, waarin alle acteurs de aandacht van het publiek voortdurend vasthouden. Behalve hun toneelspel, dat zich afspeelt in het Amerika van de jaren dertig tijdens de recessie, geven ook de belichting, de decors en het geluid een extra cachet aan de voorstelling. De sfeer van de jaren dertig was aanwezig tot in de kleinste finesses. Het was zo'n voorstelling, waarbij je het jammer vindt dat het verhaal is afgelopen, want je zit er helemaal in.

'The Young Musicians of Muscat Competition'

Ter gelegenheid van het dertig jarig bestaan van de British School te Muscat is er een voor Muscat uniek concours georganiseerd, waarbij kinderen hun muzikale talenten hebben kunnen laten horen en zich met elkaar konden meten. Een aanzet voor de komende jaren, waardoor kinderen gestimuleerd worden om door veel oefening, in het openbaar mee te dingen naar de prijzen. Het ten gehore brengen van jouw muziek voor een publiek is een onderdeel wat helaas tot op heden niet genoeg aan bod is gekomen in Muscat. Binnenskamers wordt welliswaar druk gemusiceerd door zeer talentvolle jonge mensen, maar de stimulans van een concours ontbrak tot op heden. Daar is nu verandering in gekomen door de Britse school, die samen met Philip Stallwood de koe bij de horens heeft gevat. Philip Stallwood is wat dat betreft één van de hoofdpersonen, die te Muscat op muzikaal gebied al heel wat op zijn naam heeft staan.

Terug naar de finale, die op 30 april in de Jabreenzaal plaats vond. Jen Heller was één van de prijswinnaars van die avond. Deze jonge violiste, die haar vooropleiding in Den Haag heeft genoten, speelde de sterren van de hemel en won daarmee behalve een vliegticket naar Londen ook een bezoek aan een muziekpedagoog aldaar. Kinderen opgelet! Volgend jaar kunnen jullie ook meedingen naar zo'n prijs en vooral je muzikale talent laten horen aan een jury en een publiek.

Op Safari naar

Tanzania & Zanzibar

Bezocht: Lake Manyara, Ngorongoro Crater, Olduvai Gorge, Serengeti, Speke Bay, Stone Town en Breezes Beach Club.

Datum: 11 - 20 April 2003

Vanwege de oorlog in Irak hadden we onze hele reis geannuleerd, maar Keith van Mezon Travel verzekerde ons dat hij op korte termijn een safari vakantie voor ons kon regelen. Hij maakte zijn belofte waar: Op vrijdag 11 april, rond de middag, hadden we onze tickets en nog dezelfde avond betrokken we via Dubai naar Nairobi.

Bij aankomst in Nairobi ontbrak echter mijn koffer met daarin mijn 200 mm lens (ja, ja, volgende keer gaat die ook in de handbagage), de tweede set extra fotorolletjes, medicijnen (maak je geen zorgen, er is niets ernstigs aan de hand), mijn tandenborstel en m'n survival food.

Natuurlijk kostte het veel tijd om alle formaliteiten af te handelen en ik verliet Nairobi vliegveld pas, nadat ik ons hele reisschema had achtergelaten. We zouden bijna iedere avond ergens anders vertoeven. Knap als ze mijn koffer op de juiste plaats konden afleveren, laat staan vinden!

Na een korte briefing van een Across Africa employée, wachtten we op de lokale bus die ons via de grenspost Namanga naar Arusha zou brengen. Onderweg zagen we kudde geiten, koeien en ezels. De grensperikelen duurden niet al te lang (het stempelen van paspoorten, afkruisen met krijt van de handbagage, de koffers van de bus halen voor een check en er weer op laden, onder hoge temperaturen en een hoge luchtvochtigheid. Zo konden we alvast wennen). Na de grens veranderde het landschap; meer schakeringen groen, hogere heuvels, meer variatie in bomen, struiken en bosjes. In Arusha werden we opgepikt door onze gids, chauffeur en monteur (zeer handig, bleek later op onze trip). Hij zette ons af bij Redds Restaurant en keerde huiswaarts om zijn tas in te pakken. Hij was op het laatste moment gecharterd en moest zijn familie nog verwittigen dat hij op safari ging!

Een vrolijke en trotse William reed ons door het Tanzaniaanse landschap naar Lake Manyara, een vogelparadijs, maar we zagen ook

olifanten, gnoes, nijlpaarden, impala's, everzwijnen, dik-diks, giraffes, baboos en miereneters. De volgende ochtend stonden we vroeg op voor de opkomende zon boven Lake Manyara. Schitterende kleuren en het werd met de seconde lichter. We konden vanuit onze lodge de duizenden vogels al zien.

Na al dat prachtigs ging de tocht naar Ngorongoro Lodge en -Crater. We bezochten een Masai dorp, waar we hartelijk werden ontvangen door zingende mannen en kinderen. De Chief's zoon leidde ons rond en zijn mannen vertelden ons over hun leven en lieten ons hun hutten zien. Klein, warm, rokerig, maar wel ingenieus gemaakt. Ze slapen op koeienvellen, heel dicht bij elkaar. De kinderen lieten ons vol trots hun school zien en zongen spontaan een liedje. We beloofden dat William op zijn terugweg een doos pennen zou afleveren. Ze waren er erg blij mee. Ondanks het regenseizoen was het nog steeds schitterend weer en hadden we al veel dieren gezien van heel dichtbij! In de krater zagen we zebra's,

Thompson gazelles, Grant gazelles, gnoes, everzwijnen, buffels, olifanten, nijlpaarden, twee jagende leeuwinnen, een zeer luie leeuw, vossen, jakhalzen, een serval kat, een cheetah (zeer zeldzaam hier), een hyena, struisvogels en vele soorten vogels (voor de geïnteresseerden laat ik graag mijn fotoalbum met beschrijvingen zien). Heel bijzonder was de witte neushoorn die we vanaf grote afstand zagen. William vroeg de chauffeur (we hadden een 4 wheel drive nodig om de krater in en uit te komen) een rondtrekkende beweging te maken, zodat we hem vanaf de andere kant konden zien. Het bleek dat hij zijn territorium aan het afzetten was. We hebben nog nooit iemand met zo'n grote blaasinhoud gezien!!!!!!!!!!!!!! Op een gegeven moment stak hij recht voor onze auto over en keek ons dreigend aan. Het leek of hij op ons af kwam, maar hij besloot verder te gaan met

zijn taak.

Terug in de lodge genoten we van een heerlijke maaltijd en een show van de Arusha Acrobat group.

Nog steeds geen teken van m'n koffer!

De volgende dag moesten we vroeg uit de veren voor onze tocht naar Olduvai Gorge en de Serengeti.

Onderweg zagen we een leeuwin met haar jong, boven op een "Kopje": Het Swahili woord voor een heuvel/rotspartij in de Serengeti.

Olduvai Gorge is een diepe kloof van ongeveer 50 km lang en 90 m diep. Het heeft een unieke, geologische achtergrond en bewijzen van een zeer ver verleden.

Het beroemdste Olduvai fossiel is het 1,8 miljoen jaar oude hoofd van een op-een-aap-lijkend skelet (Australopithecus boisei), ontdekt door Mary Leakey in 1959. In 1972 vonden ze hominid (op een mens gelijkende-) voetafdrukken. Ze worden geschat op 3.7 miljoen jaar oud. Er was een zeer interessant museum ingericht met informatie over de geschiedenis van Olduvai en de opgravingen. Tevens waren er diverse fossielen tentoongesteld.

We zetten onze tocht voort door de Serengeti en stuitten op een groep van 10 leeuwinnen onder een bosje. We kwamen zo dichtbij, dat ik ze had kunnen aanraken. Ze waren uitgeput van de jacht en de hitte en ze zagen er totaal niet gevaarlijk uit. We bleven echter wijselijk in de auto zitten. Wat speet het me dat die 200 mm lens nog steeds niet boven water was! We zagen giraffes, zo ontzettend groot en het lijkt alsof ze in slow-motion lopen.

Tevens duizenden gnoes en zebra's (je ziet ze altijd samen. De één kan erg goed zien, de ander goed ruiken en horen), Grant gazelles, Thomson

gazelles, impala's, buffels, olifanten, diverse vogels, jakhals (Goud- en Zilverrug) en een luipaard van zeer dichtbij in een "sausage tree".

Hiermee hadden we op de tweede dag al the BIG FIVE gezien!

Na de lunch (bij een riviertje, onder luid gekrijs van de Colobus-apen) kwamen we in een zware regenbui terecht. Na een poosje waarschuwden Kathy en ik de chauffeur voor een ratelend geluid linksachter. Hij dacht dat het een steentje in de wioldop was en reed door. Maar na een poosje bleek het te gaan stinken naar rubber..... kink in de kabel. Hij haalde het hele wiel eraf en bleef met een aantal losse materialen zitten. We dachten dat we in de bus moesten overnachten, maar William is niet voor 1 gat te vangen en is bovendien automonteur, dus hij kon het improvisatorisch verhelpen. Hij bracht ons veilig naar Speke Bay en daar kon hij het euvel echt verhelpen. Speke Bay wordt gerund door een Nederlands stel en het ligt aan een baai van het Victoria meer. Luxe hutten, een schitterend tentenkamp, prachtige tuinen trekken een paar honderd vogelsoorten aan. We zagen zelfs 2 enorme visarenden bij hun nest.

Na een uitstekende maaltijd en een lekker wijntje

gingen we naar bed, zonder de wekker deze keer.

We kregen ontbijt op ons terras met een schitterend uitzicht over het meer. Vlak voor ons lagen Monitor Lizards te zonnebaden. Eentje koos snel het hazenpad, toen ik hem naderde.

Tijdens onze kanotocht naar een vissersdorp zagen we aalscholvers, reigers en voor de liefhebbers: De schitterende Pied Kingfisher, African Darter, Yellow Billed Stork, African Open Billed Stork, Laughing Dove, Marabous, African Mourning Dove, Striped Kingfisher, Rufous Naped Lark, Lesser Masqued Weavers (aten het brood van onze tafel), African Pied Wagtail, Richards Pipit, Common Fiscal Shrike, Ground scraper Thrush, Mariqua sunbird en pied Crow.

Gelukkig was het water een stuk kalmer dan gisteren, maar ik had het nog steeds niet naar m'n zin in de wiebelende kano. In het dorpje werden we verwelkomd door horden kinderen die ons onmiddellijk bij de hand namen en rondleidden. Tony en Arjan werden aan hun haar getrokken (nee, niet op hun hoofd!) en de kinderen vochten bijna om hun even vast te houden. Het was schitterend, jammer genoeg mochten we geen foto's nemen. Ook hier hebben we weer een doos pennen afgegeven voor de meester van het dorpschooltje.

Na de lunch gingen we de Serengeti in om duizenden hoefdieren, giraffes, krokodillen, Ground hornbills, elegante impala's en nijlpaarden te zien. Tevens de tweede leuke band, maar die had William snel verwisseld. Bij een hangbrug aanschouwden we een enorme krokodil die zich niet aan ons stoorde. Bewegingloos lag hij in de zon te genieten.

In Seronera Lodge hoopte ik mijn koffer terug te zien, maar niets was minder waar: niemand van de lodge was verschenen op het vliegveld en een gids van Leopard Tours had mijn koffer, die was achtergelaten op de startbaan, meegenomen naar Serona Lodge (what's in the name..... We waren deze gids onderweg zelfs tegengekomen met mijn koffer in zijn auto!). Er zat niets anders op dan naar Serona Lodge te rijden om de koffer te halen. Hierdoor kreeg ik wel een fantastische zonsondergang, een opkomende volle maan en dieren in het donker te zien.

De volgende ochtend vertrokken we heel vroeg. Een enorme groep olifanten (in alle maten) was onze eerste beloning voor het vroege opstaan! Ze liepen gewoon naast de auto en kauwden zich door alle Acaciabosjes heen. Ongelofelijk wat ze allemaal verorberen. Deze bosjes zitten ook nog eens vol enorme stekels!

Hier werden tientallen foto's geschoten. Verder zagen we honderden zebra's, giraffes, gnoes en een grote

groep nijlpaarden die al lekker van de zon genoten en niet meer het water uit wilden komen (zelfs niet na Williams speciale roep!)

Na een laat ontbijt hadden we tijd om te lezen en de langstreckende kudde hoefdieren te bewonderen met onze verrekijkers.

Rond 4 uur gingen we nogmaals de Serengeti in.

Opnieuw een luipaard in de boom, met naast zich zijn prooi, een impala vrouwtje. Wreed, maar ook

schitterend en "that's nature". Daarna zagen we 3 leeuwjongen in een boom. Toen de moeders naderden sprong eentje eruit, maar de andere twee zijn zo'n 20 minuten bezig geweest om eindelijk de moed te vatten uit de boom te springen. We zagen Impala's, Waterbuck, Reedbuck, Saddle bill Stork, visarenden en nijlpaarden en in de lodge zagen we een

prachtige video over 3 cheetahs in de Serengeti.

De volgende ochtend om 06.00 uur uit de veren om een laatste tocht te maken. Een grote groep nijlpaarden was na hun nachtelijke graastoer, op weg naar het water! Schitterend gezicht.

Een eindje verder ontdekten we 2 cheetahs die gebroederlijk door het hoge gras trokken op zoek naar prooi. We hebben ze lange tijd gadegeslagen.

Vanaf het Serengeti viewpoint hadden we een machtig uitzicht over dit uitgestrekte gebied. En een eindje verder hadden we weer geluk, 3 leeuwen en 1 leeuw. De heren hadden al een robbertje gevochten en de winnaar deed zich te goed aan het jonge vrouwtje. Om de vijf minuten (volgens William was het de eerste dag dat ze samen waren) zagen we het paar de liefde bedrijven (ze zouden zo'n 5 - 8 dagen bij elkaar blijven, waarna ze terugkeren naar de groep en van ieder iets te eten krijgen).

Om 11.30 uur precies pikte William ons op om naar het vliegveldje te rijden. Daar stond een Cessna van Precision Air voor ons klaar om naar Arusha te vliegen! Midden tussen de gnoes en zebra's steeg het vliegtuig op en al zwaaiend namen we afscheid van onze gids en vriend William, die nog een flinke tocht naar huis voor de boeg had.

Vanaf Arusha namen we een Precision Air ATR naar Stone Town op Zanzibar.

Vanuit het vliegtuig zag het eruit als een Caribisch paradijs. Een kraakheldere, azuurblauwe zee, waaierende palmen en witte stranden.

Gelukkig waren alle koffers er + vervoer naar het Tembo (Swahili voor olifant) Hotel. Een schitterend hotel uit 1885 vol antiek, glas-in-lood en palmbomen, gelegen aan het strand. Hoge bedden op palen met klamboes erboven.

's Middags wandelden we langs de Corniche naar de Mercury Club (genoemd naar Freddy Mercury die op Zanzibar geboren is). Hier genoten we van goede jazz

muziek (ik heb inmiddels de Blue Note Jazz Chillout CD cadeau gekregen van Kathy en Arjan), een lekker drankje en keken naar de zwemmende kinderen.

Na het diner gingen Kathy, Arjan en ik naar een Taarab show. Het is een groep muzikanten en zangeressen die in een open theater Swahili muziek, vermengd met Arabische en Latijns-Amerikaanse invloeden, ten gehore brengen. Het geheel zag er niet echt enthousiast uit en de geluiden konden onze oren niet bekoren. Wel genoten we van de schitterende kleding van de Afrikaanse dames uit het publiek. Ze gingen voor de band staan dansen en gooiden bankbiljetten op het toneel.

De volgende dag bezichtigden we enkele musea en Stone Town zelf en werden na de lunch (in Blues) opgepikt om naar de oostkust van Zanzibar te gaan. In Breezes Beach Club verbleven we de laatste twee dagen van onze vakantie. Een tropisch paradijs, heerlijke cocktails, goed eten en de zon gaven ons de welverdiende rust na een opwindende safari.

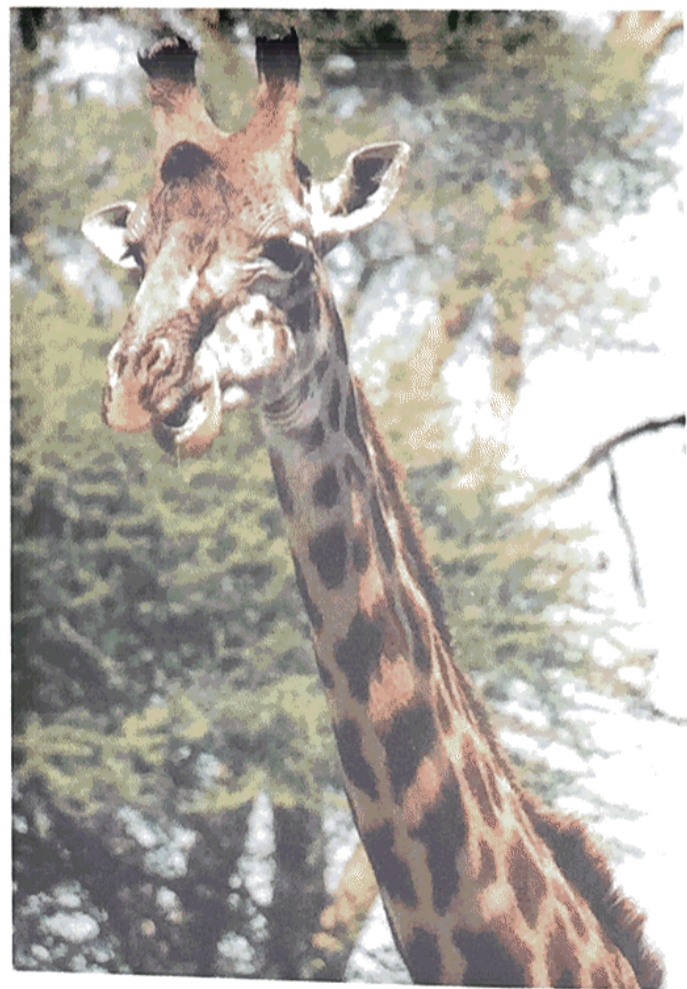
Van Stone Town vlogen we naar Nairobi, waar ons een lunch werd aangeboden in het Stanley Hotel. Daarna zetten we onze tocht voort naar Dubai en Muscat. Het eindpunt van een prachtige reis.

Asanti Sana, flora, fauna en bevolking van Tanzania!

Asanti Sana, Arjan, Kathy en Tony voor een onvergetelijke vakantie!

Asanti Sana, Keith voor het regelen van deze perfecte safari op zo korte termijn. Asanti Sana, William (onze gids, chauffeur en monteur).

Asanti Sana, voor mijn koffer!!

Geja Hadderingh

Treasure Island

MICHELLE PARFITT

Hoi, mijn naam is Michelle en ik ben elf jaar. Een paar weken geleden heb ik in het RAHADS toneelstuk "Treasure Island" (Schateiland) meegedaan. Ik speelde de rol van Jim Hawkins.

Ik wilde altijd al actrice worden, dus voor de tweede keer (ik heb namelijk ook meegedaan aan Charlotte's Web, ook een RAHADS toneelstuk) ging ik op auditie, deze keer voor de rol van Jim Hawkins. Jim Hawkins was nl. de enige kinderrol in dit toneelstuk en dus moest ik wel auditie doen voor deze rol. Omdat ik een meisje ben dacht ik dat ik de rol niet zou krijgen. Toen mijn vader en ik naar huis gingen van de auditie hadden we het erover hoe het allemaal was gegaan, hij had nl. voor de rol van Billy Bones auditie gedaan.

Weken gingen voorbij en ik vergat het hele toneelstuk bijna, maar toen op een dag gaf mijn vader me tijdens de lunch een email die over Treasure Island ging. Ik was er helemaal opgewonden over en ook een beetje zenuwachtig, maar toen ik erachter kwam dat ik de rol had gekregen was ik dolgelukkig. Ik vroeg aan mijn vader welke rol hij had gekregen en hij zei dat hij de rol van Dr. Livesey gekregen had. Daar was ik wel wat verbaasd over, want voor die rol had hij helemaal geen auditie gedaan.

Twee weken daarna kregen we onze scripts. Ik begon zo snel mogelijk wat van mijn tekst te leren. Jammer genoeg voor mij begonnen de repetities pas na de kerstvakantie. (Ik wil nl. altijd zo snel mogelijk met zoiets dergelijks beginnen !). In de kerstvakantie heb ik veel tijd besteed aan het leren van mijn tekst voordat de repetities begonnen. Dus toen de repetities begonnen, kende ik bijna al mijn tekst al, zo niet mijn vader en andere mensen die een rol hadden gekregen.

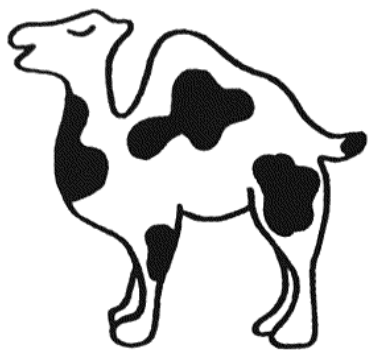
Het ergste wat ik moest doen was in de eerste scène, waar ik "in huilen uit moest barsten", het was eigenlijk wel ok maar dat was het ergste wat ik moest doen. Mijn lievelings scène was die waar ik Hands moest doodschieten en daarna op en neer moest springen boven op zijn borst ! Behalve dat, denk ik dat het leukste was dat je lekker kunt toneelspelen en ondertussen andere mensen ontmoet en ze leert kennen.

Mijn vader was ook in Treasure Island en we hadden best wel veel scènes samen. Nou denken mensen misschien dat we heel veel thuis geoefend hebben, maar dat deden we eigenlijk helemaal niet. Alleen zo nu en dan een paar stukjes. Ik moet wel toegeven dat het leuk was dat iemand anders uit mijn gezin ook aan Treasure Island meedeed. Hoewel dat soms ook wel vervelend was, nou ja, dat vond ik tenminste.

De tijd vloog voorbij en voordat ik het wist dacht ik bij mezelf : "Morgen is het toneelstuk". Ik was toen helemaal niet zenuwachtig, maar ik wist dat ik vlak voor de voorstelling dat wel zou zijn. En ik was het ook. Ik stond niet echt te trillen op mijn benen, maar ik was wel zenuwachtig. Dat werd wel beter naarmate we dichterbij de laatste voorstelling kwamen. Aan het einde van de laatste voorstelling hadden we een groot feest om de goede afloop te vieren !

Ik mis de repetities nou wel. Ik vond alles aan Treasure Island geweldig, de repetities, alles. Nu is het allemaal voorbij, maar ik zal nooit vergeten (tenminste niet voor een hele lange tijd) met wat voor geweldige mensen ik heb samengewerkt en vooral Mike McGuinness, de regisseur van Treasure Island.

اللجنة الهولندية - عمان

Holland Comité Oman

Het eerste jaar van het (bijna) nieuwe Holland Comité zit er al weer op. Een jaar boordevol activiteiten, die door de enthousiaste inzet van vele **subcommissies en vrijwilligers** weer allemaal van de grond kwamen en waar met veel plezier aan deelgenomen is. **Dank daarvoor!** Volgend jaar is er ook weer van alles te doen. Schroom niet en bied je hulp aan.

De laatste activiteit van het Holland Comité vindt traditiegetrouw in de meimaand plaats. De kinderen kwamen dit jaar aan bod in deze cultuurmaand. **Mario van Erp** met zijn voorstelling **Mikado** hield de kinderen lang in spanning of het hem zou lukken om van die bult af te komen. Hoogtepunt van de voorstelling was toch wel de 'Mikadodans', die na 'nog een keer' en 'nog een keer' Mario wel enkele zweetdruppels op zijn voorhoofd bezorgde.

Met een stem als een klok en 't hart op de tong, zong en swingde ze de avond door. Een diva zonder pardon. Ze mag er wezen, dus ze zal er zijn. En ze was er!! **Mylène d'Anjou**! Lachen = lekker en dat hebben we gedaan. De Falaj Lounge was ietwat krap voor alle enthousiaste borrelaars, maar het bracht weer goeie herinneringen boven aan rumoerige en stampvolle kroegen in Nederland. Een Omaanse stamgast vroeg zelfs of we niet vaker konden komen, want het was nog nooit zo gezellig geweest.

Het Noranjebal wordt een Goranjebal! In de eerste week van oktober kunnen we gaan genieten van een prachtige nacht. Let op de aankondigingen van het Oranjebal Comité!

Het Holland Comité wenst u een mooie zomer toe!

Maarten van der Giessen

Het Holland Comité Oman organiseert activiteiten en evenementen in eerste instantie gericht op de Nederlandse gemeenschap in Oman. Activiteiten staan open voor alle leden van het PDORC ongeacht culturele achtergrond of nationaliteit en alle Nederlanders in Oman.

Het Holland Comité is een overkoepelende organisatie met een groot aantal sub-comité's die de afzonderlijke activiteiten organiseren. Het Holland Comité zorgt daarbij voor financiële -, logistieke -, technische - en organisatorische ondersteuning en indien noodzakelijk nemen de leden zelf actief deel aan de organisatie van de activiteiten.

De activiteiten vinden plaats op het PDO Recreation Centre en het PDORC is een belangrijke sponsor van het Holland Comité. De leden van het Holland comité komen echter zowel van PDO als van andere bedrijven. Er wordt een goede samenwerking nagestreefd met de Dutch Circle, de Nederlanders in Sur en de Nederlandse Ambassade.

Voorziter:

Maarten van der Giessen

Secretariaat:

Maria Swinkels

Penningmeester:

John van Sliedregt

Techniek & Opbouw:

Frans de Bever

Waldrick van Zandvoord

Impressariaat:

Esther Tangelder

Hanneke van Akkeren

Mathieu Bouwman

Rose Marijne Kroes

School liaison:

Geja Hadderingh

Ambassade liaison:

Jeffry Ternatus

Raskrabble liasion:

John van Sliedregt

Oranjebal:

Jan Brakel

Kinderfeest:

Anja Eulderink

Zwemvierdaagse:**Avondvierdaagse:**

Irene ter Haak

Sinterklaas:

Lilian Schreurs

Severe Acute Respiratory Syndrome (SARS)

Aangezien SARS de gemoederen ook hier in Oman bezig houdt en mede op verzoek van de redactie van dit blad, volgt hier een stukje over deze ziekte met een klein uitstapje naar een andere luchtwegaandoening, speciaal bestemd voor de ouders van jonge (< 6 jaar) kinderen.

Aangezien mijn kennis betreffende SARS zich nog beperkt tot "boekenwijsheid" en niet gebaseerd is op "life facts" (levende patiënten ?) moet ik u voor meer gedetailleerde informatie verwijzen naar publicaties die zijn verschenen op het internet (bv. SARS dossier, Algemeen Handelsblad).

SARS is een acute luchtwegziekte veroorzaakt door het Coronavirus (het virus lijkt op een kroon). Het is een nieuwe (mutant) ziekte die begint met symptomen die in eerste instantie aan griep doen denken: koorts (>38°C.) en spierpijn. Bijkomende kenmerken kunnen zijn: droge hoest, keelpijn, diarree en kortademigheid. In de meest ernstige vorm ontstaat een longontsteking welke tot een dodelijke afloop kan leiden (14 - 15 %).

Leeftijd, bijkomend lijden en kwaliteit van de gezondheidszorg beïnvloeden dit cijfer!

Guandong, een provincie/mijnstreek in Zuid-China (Albite, Spessartine, Wolramite, Yingjiangite !), had de twijfelachtige eer de eerste 300 SARS-gevallen te leveren. Dit gaf in China in de maanden daaropvolgend aanleiding tot paniekinkopen van azijn, geneeskrachtige kruiden en antibiotica.

De ziekte besmette met name ziekenhuispersoneel, wat aanleiding gaf tot het sterke vermoeden dat het virus door hoesten (druppeltjes infectie) wordt overgebracht. Andere opvattingen zijn: via direct contact, het eten van honden, het houden van (teveel) kippen, het aanraken van met ontlasting verontreinigde oppervlakten en besmette waterleiding (aan - en afvoersystemen, denk aan Legionnaires ziekte, alhoewel de veroorzaker daarvan een bacterie is).

Behalve in China (inclusief Hong Kong) heeft de ziekte zich naar Singapore, Vietnam, de Filipijnen en Canada verspreid. Een actueel overzicht is te vinden op de website van de WHO (www.who.int/csr/sarsareas). Ook in Europa zijn gevallen van SARS geconstateerd, dit zijn echter allen import-gevallen en er is dus (nog) geen sprake van een epidemie. In Nederland bestaat een meldingsplicht voor SARS. In Oman zijn nog geen gevallen gerapporteerd.

De ziekte kan - binnen 2 weken - optreden bij mensen die in de risico-landen zijn geweest en besmet zijn geraakt met het virus. Door middel van een diagnostische test is besmetting vast te stellen. Eenmaal buiten het lichaam verliest het virus binnen 1 dag zijn besmettelijkheid, dus import van producten en dieren uit risico-gebieden is toegestaan. Een patiënt verdacht van SARS zal in een ziekenhuis moeten worden opgenomen voor verder onderzoek (longfoto en test). Bij een positieve uitslag zal deze geïsoleerd worden behandeld. Speciale medicijnen gericht tegen SARS zijn er nog niet.

De behandeling zal symptomatisch zijn, waarbij het voorkomen van secundaire infecties een belangrijk onderdeel is. Kunstmatige beademing zal worden gegeven indien noodzakelijk. Mensen die uit SARS gebieden komen en die geen symptomen vertonen, worden niet getest; wel wordt in sommige landen de (oor)temperatuur gemeten en moeten vragenlijsten worden ingevuld.

Zij die toch naar de risico-gebieden willen gaan, kunnen hun reis beter uitstellen (net zoals een uitstapje naar de Algerijnse Sahara). Als je dan toch moet gaan, gelden algemene hygiënische maatregelen (handen wassen, hoesters ontlopen). Het dragen van mondkapjes op straat houdt zeker roetdeeltjes tegen, maar absoluut geen visussen ! Een vaccin (zoals bij griep) is in ontwikkeling, maar zal hoogstwaarschijnlijk pas binnen 2 jaar beschikbaar zijn.

Wat leren we nu van ziektes als SARS (filosofisch !): dat er nieuwe virussen kunnen ontstaan onder zekere condities. Die condities lijken steeds vaker factoren te zijn als massaliteit, overproductie en manipulaties als veroorzaker. Uiting hiervan zijn ziektes zoals bijvoorbeeld BSE, varkenspest en recentelijk de vogelpest in Nederland.

Dat een virus, maar ook iedere andere levende cel, genetisch verandert (muteert) is niets bijzonders en is in zekere zin ook goed, anders hadden wij mensen ons nu nog op het sponsniveau van ontwikkeling bevonden, maar dat ziektes zoals SARS zo'n enorme impact hebben op ons bestaan (en op de inkomens van de boeren om maar wat te noemen) geeft toch wel te denken. Tenzij we moeten constateren dat er een zelfregulerend effect van deze kwellingen der mensheid uitgaat dan ..... is het misschien wel een goede zaak.

Nu nog heel even wat over Kroep (een verzamelnaam voor acute infecties van larynx en trachea), een ziekte die zich recentelijk een aantal malen heeft voorgedaan onder de kinderen van de PDO-populatie en die voor angstige momenten kan zorgen vanwege het klinisch beeld. Treedt met name op bij kinderen onder de 6 jaar en manifesteert zich regelmatig na een banale verkoudheid die een paar dagen duurt en dan overgaat in een blafhoest met heesheid en bemoeilijkte ademhaling en kan daarna eventueel afdalen naar de longen (het klinisch beeld van een bronchitis). Trad voor het difterie-vaccinatie-tijdperk op in West Europa (nu nog wel in de Oostblok-landen). Onder de pseudokroepziekten vallen de niet-difterische infecties en die worden vooral veroorzaakt door virussen. De ernstige vorm van pseudokroep, epiglottitis, is levensbedreigend en kan plotseling (met name 's nachts) optreden.

In het Omaanse air-conditioning binnenklimaat zal door de uitdrogende werking van dit soort systemen de ziekte mogelijk sneller tot uiting komen. Met het vochtig houden van het (slaapkamer) klimaat gaat dus in zekere zin een preventieve werking uit. Mocht de ziekte zich toch voordoen dan is een 100% vochtigheid (douche of stoom) de eerste remedie (let op verbrandingen!).

Bij blijvende klachten, benauwdheid, onrust of blauwworden van het kind, is opname in een ziekenhuis noodzakelijk.

P. Geiselman

ONVERWACHT BEZOEK IN MIJN VOORTUIN - HET VERVOLG DOOR SANDRA KAPOH

Het begon als een gewone doodeweekse ochtend.

Onze auto was dus (na het wegbrengen van de jongens naar school) op onze carport door de handrem gezakt en achteruit rijdend had hij zich om de boom van onze verburen gevouwen. Het moet een flinke klap zijn geweest. De boom heeft zich manmoedig verweerd, maar was het blijkbaar gewend. De bewoners voor ons en daarvoor is hetzelfde overkomen en als zoiets je eenmaal gebeurt, komen de verhalen los en blijkt het halve PDO- kamp dergelijke ervaringen te hebben met nog desastreuzere gevolgen (zo'n grote 4 WDrive die al driftend half op een gloednieuw cabrioletje klimt) of miraculeuze reddingen (waarbij één keer zo'n zware bak een kilometer verderop is teruggevonden op de golfbaan en als een wonder alle bomen, parasols en vuilnisbakken heeft gemist; geen krasje). Wij hebben wat dat betreft ook geluk gehad zoals Nicole al zei en je moet er toch niet aan denken dat er kinderen op straat hadden gespeeld.

Afijn, de politie moest erbij komen, want anders -zal bekend zijn- kun je je auto niet laten repareren met een verzekeringsdekking.

Nicole was heel behulpzaam. Niet alleen kwam ze met een handige lijst met telefoonnummers aandragen, ze bood me ook koffie aan tegen de schrik. Dat laatste viel echter wel mee. Er was uiteindelijk niets ernstigers aan de hand dan wat blikshade. Had ik op dat moment geweten welke weg we nog moesten gaan om de boel gerepareerd te krijgen, dan had ik die kop koffie toch maar aangenomen. Wat een gedoe.

Voordat ik eindelijk de juiste politiepersoon aan de lijn had, was ik een tiental telefoontjes en veel Arabisch (helaas niet van mijn kant) verder. Tenslotte had ik wat ik wilde; er kwam iemand aan. Doch, men had verstaan Sumailstreet i.p.v. Sayyala Terrace, dat lijkt natuurlijk ook precies op elkaar, dus werd het weer een heel open neer gebel en ben ik ze uiteindelijk maar tegemoet gaan fietsen. Toen ze er waren, was ik blij dat ik Oddy gebeld had en dat die van z'n werk kwam. Dealen met mij als vrouwspersoon was voor de twee politiemannen toch wel een beetje moeilijk. Bovendien wisten ze zich eigenlijk geen raad met m'n Nederlandse rijbewijs. Die ene vond het echter wel een goeie mop dat ik blijkbaar de handrem was vergeten.

Het was interessant om te zien hoe hun houding veranderde toen Oddy er aan kwam. Oddy op z'n beurt vond het bijzonder amusant om te zien hoe mijn reactie daarop was. Desalniettemin moest ik ook mee naar het politiebureau. In colonne volgden we de politieauto (althans dat probeerden we) die er in volle vaart vandoor ging, alle snelheidsbeperkingen ten spijt en derhalve op de Ras al Hamrastraat al uit het zicht verdwenen was.

Het volgende half uur waren we zoet met het zoeken naar het bewuste politiebureau. De bandensporen waren behulpzaam. Daar aangekomen zaten de twee agenten met iemand die het Engels wat beter beheerste, handmatig en met carbonpapier een verslag op te stellen. Die ene bleef het grappig vinden.

We hebben Oddy's Omaanse rijbewijs maar gegeven, want dat van mij was natuurlijk flut. De ultramoderne computers bleven onaangeraakt. Vervolgens moesten we naar een ander bureau om de schade te laten opnemen. Dat gaat zo; je sluit je aan in de rij 'Accidents reports' en voor en achter je staat een file van 'klein deukje' tot 'compleet vermorzeld'. Toen Oddy eindelijk aan de beurt was (ik was 'verlost' om de kinderen van school te gaan halen), was de deskundige mening van de taxateur; 'Minor Damage': 14 Rial. Het rapport kon over drie dagen opgehaald worden.

Dus drie dagen later weer naar het eerste politiebureau voor een rapport van het rapport ten behoeve van de verzekering. Ondertussen was Oddy, die z'n vraagtekens had bij de uitspraak van de taxateur, bij de dealer geweest die (morgen ophalen, nou fax maar zei Od) 1.350 Rial berekende; niet verder vertellen.

De (nieuwe) verzekeringsmaatschappij was heel blij met ons, daar we net drie weken geleden een All Risk dekking hadden afgesloten. Veel te duur, zei de verzekeringsman toen hij het dealerrapport en daarna de schade zag, ondertussen druk pratend met een Indiër in het Hindi. Wie is u eigenlijk? vroeg Oddy op een gegeven moment. Na wat zoek tussende minstens 20 verschillende kaartjes bleek hij een mannetje van een "door de verzekering goedgekeurde garage" te zijn.

Er volgde een druk en onverstaanbaar gesprek en zijn conclusie was; 450 Rial. Hoe kan dat nou, vroeg Oddy, wijzend op het dealerrapport. De dealer werd gebeld door de verzekeringsman. Na veel heen en weer gepraat ging die 'zich beraden'. Kort daarop ging Oddy's mobiel; de dealer aan de telefoon (die wist natuurlijk niet dat Oddy zich in het hol van de leeuw bevond) en deed Oddy het aanbod van 600 Rial; maar niet verder vertellen.

Het eind van het verhaal is, nadat Od zich helemaal had laten geruststellen dat het professioneel en goed gemaakt zou gaan worden, dat de auto nu in Ruwi staat bij de "goedgekeurde garage" van de verzekering. We hebben 'm er gistermiddag naar toe gebracht en Oddy deed bijna rechtsomkeert toen hij de ambiance zag. Niks mis mee vond ik; een beetje schilderachtig.

Outpost Oman helpt!!!

Waarmee?

Met allerlei vragen die u maar kunt hebben op het gebied van 'leven, werken en wonen in Oman! Voor de duidelijkheid: Voor informatie betreffende het werk-contract met PDO verwijzen wij door naar PDO, voor alle niet-contractuele vragen proberen wij een antwoord te geven of te vinden.

Wie?

Wij, een team van 8 vrijwilligers, helpen alle Shell expatriate families, dus ook OLNG en SRO en lokale PDO staf (niet-Shellers worden overigens ook vriendelijk geholpen, daar doen wij niet moeilijk over) . Wij vormen een nauw netwerk met 50 Outpost kantoren verspreid over de hele wereld met het hoofdkantoor in Den Haag. Wij worden gesponsord door PDO.

Wanneer?

Vaak benaderen klanten ons **voordat** ze naar Oman komen. Veelal krijgen wij algemene vragen over het leven in Oman, we verwijzen de klant dan naar onze websites op het shellweb:

<http://sww1.pdo.shell.om/soc/outpostoman/> en het world wide web: www.geocities.com/outpostoman/ Soms zijn de vragen specifiek, bijvoorbeeld 'welke procedure moet ik volgen om mijn hond te transporteren van Syrië naar Oman?'. Kan mijn partner werken en/of studeren in Oman? Voor de partner van de Shell employee is de mogelijkheid om te kunnen werken steeds vaker een beslissende factor. Het door Outpost Oman geschreven SEEN document, de 'Spouse Employment and Education Notes', bevat alle relevante informatie m.b.t. werken en/of studeren in Oman en de te volgen procedure voor het aanvragen van een nieuw 'sponsorship'.

Een medewerker van Outpost Oman ontmoet de nieuwkomers o.a. op de zgn. 'PDO Orientation course'. Daar vertellen wij wat Outpost kan bieden **tijdens** het verblijf in Oman. Naast algemene informatie leggen wij ook de nadruk op onze SEC (Spouse Employment Center) afdeling. Bij SEC kunt u informatie vinden over lokale studie mogelijkheden in Oman, maar ook informatie over studies aan de Open Universiteit en andere zgn. 'long distance studies'. Trots zijn wij ook op het success van 'Oman skill pool', een email groep waarvan iedereen, die geïnteresseerd is in werken en/of studeren in Oman, lid kan worden. Regelmatig plaatsen wij of onze leden informatie over beschikbare banen of interessante studies op Omanskillpool. Op dit moment zijn al meer dan 100 leden actief op Omanskillpool, een krachtig netwerk. Velen hebben al gebruik gemaakt van het studie aanbod en/of vonden een baan via Omanskillpool. Bezoek om lid te worden onze website op www.smartgroups.com/groups/omanskillpool

Aan het **einde van de posting** Oman zijn wij er nog steeds en weer om u te helpen en te assisteren bij het zoeken naar informatie betreffende de nieuwe posting. In onze bibliotheek hebben wij informatie over de meeste landen waar Shell werkzaam is, tevens hebben wij toegang tot het Shell Wide Web en dus kunnen we samen met u zoeken op Expat Plaza. Specifieke vragen proberen wij te beantwoorden en vaak leggen wij daarvoor contact met het betreffende Outpost kantoor , bijv. vragen met betrekking tot onderwijs mogelijkheden in de nieuwe posting.

Ook financieel? Jazeker! Via het zogenaamde SVA (Spouse Vocational Assitance) plan kan je 80 % van de gemaakte studie kosten terug claimen via Shell. Tot een maximum van 4.500 Euro per posting en ook nog eens 3000 Euro bij terugkeer naar het thuisland (indien gebruikt in het eerste jaar na terugkomst). Voor meer informatie en voor het claim formulier kunt u altijd bij ons terecht.

'Spouse career workshops'/cursussen/NLP?

Outpost Oman biedt regelmatig de mogelijkheid om deel te nemen aan zogenaamde 'spouse career workshops' en andere cursussen ter zelfontplooiing of ter ondersteuning van de carrière van de partner ('spouse'). Informatie over deze activiteiten kunt u vinden onder het maandelijks nieuws op onze websites, in het PDORC bulletin en uiteraard via Omanskillpool. De eerstvolgende bijeenkomst met als onderwerp, 'defensive driving' zal zijn op dinsdag-ochtend 17 juni, vanaf 8.30 -11 uur bij PDORC, iedereen is welkom!

Bij voldoende belangstelling organiseren wij in het laatste kwartaal van 2003 weer 'spouse career workshops' onder leiding van Gill Ashley (career counselor bij Outpost), onderwerpen tijdens de workshop zijn o.a. 'hoe schrijf ik een goede cv' (belangrijk voor expat partners die mogelijk een zgn. 'gat' in hun cv hebben) en 'hoe bereid ik me voor op een interview' (met rollenspelen). Eén van de leuke aspecten van de 'workshops' is ook de zgn. 'Meyers Briggs personality typing', een methode om uit te zoeken (mocht u dat zelf nog niet weten) wie u bent, wat voor persoonlijkheid en dien ten gevolge wat voor soort baan of carrière daar het beste bij past.

Kortom een ideale voorbereiding op de toekomst.

In februari boden wij de mogelijkheid om deel te nemen aan de NLP cursus, **Neuro-linguistic Programming** door 'master practitioner' Phil Stevens, een zeer intensieve cursus betreffende een interessante methode van communiceren (met jezelf en met anderen). De Raskrabbel redactie vroeg specifiek om wat meer informatie betreffende deze cursus en daarom volgt hieronder een beknopte samenvatting van wat de NLP cursus voorstaat en biedt (in het Engels en in Phill's eigen woorden):

Neuro-linguistic Programming is the art and science of creating human excellence. It is the study of how we process information to produce our thoughts and emotional states that lead to our behaviours. The techniques taught allow you to take control of your mental, physical and emotional resources so you can begin to control your daily actions and your destiny. You will learn how to break free from the bonds that have held you back from being all you can be, as you transform your communication and influencing skills and discover how to gain control and freedom in your life. And, you learn how to assist others do the same. The knowledge is particularly useful in business, sales, negotiations, relationships, therapy and teaching. NLP is a life tool, useful to all:

- Establish deep rapport and bonding with anyone, at anytime.
- Understand and use the process of communication.
- Read and use body language.
- Discover and use someone's thinking, and decision-making processes.
- Set goals so you can achieve them in the way that you want them.
- Overcome procrastination, depression or other stuck states.
- Move people out of limiting mind-sets.
- Break unwanted habits in yourself and others.
- Structure your language to create positive mental impressions.
- Use special language patterns to gain acceptance of your ideas.
- Eliminate limiting beliefs in yourself or others.
- Understand and align with another's ideas of the world.
- Use stories to get your message across
- Use language to get to the real meaning of what someone is saying.
- Teach, or create a sales call or business presentation, using these skills.

Ik probeer zelf altijd om de dingen positief te benaderen en dat is ook hetgene wat mij enorm aansprak aan de cursus. De cursus wordt op verschillende manieren aangeboden, d.w.z. met of zonder voor-studie. Wij hebben de cursus (1 week fulltime) gedaan na het voltooien van de zelfstudie: luisteren naar 24 bandjes (met manuals) en doornemen van 3 boeken. Dat is uiteraard een behoorlijke aanslag op je tijd! Voor mijn familie was ik een 'gezellige' bijrijder tijdens de wadi tocht door de Huquf. Vraag hen maar! Een voordeel was dat ik direct het geleerde kon uittesten tijdens de koffie stops, op de vele kinderen die met ons 'op wadi' waren.

Verder ben ik nogal 'down to earth' en had ik wat moeite met de hypnose sessies en de soms wat zweverige sfeer. Dat is voor een ieder een persoonlijke ervaring en spreekt de één wat meer aan dan de ander. Over het algemeen kan ik zeggen dat ik veel geleerd heb, een kijkje heb kunnen nemen in een mij onbekende wereld en 'last but not least' een fijne week heb gehad met mijn collega's en vrienden.

Mocht u nog iets meer willen weten over bovenstaande cursus of andere Outpost zaken, aarzel dan niet om even bij ons langs te komen. Ons kantoor is open op zaterdag, maandag en woensdag van 8.30 uur tot 11.00 uur. Opgelet: Wij 'wonen' nog steeds (tijdelijk) in Karim flat nummer 5 en dus niet op Ghaba street nummer 1. We wachten nog vol spanning op de officiële goedkeuring, zodat we in Karim 5 mogen blijven, maar kunnen nog niet officieel de (straat)borden verplaatsen.

De contact nummers zijn nog altijd hetzelfde:

Outpost kantoor: 677197

email: OutpostOman@pdo.co.om

Met vriendelijke groeten van

Karin Brakel

en de Outpost Oman team members:

Simon Armstrong
Gill Ashley
Angelika Demski
Sheila Smyth Kramer
Irene Schravemaker
Yolanda Wassing

En ze vroegen ook nog om een recept.....

A Recipe for a Happy Day in the Office

Ingredients

- 1 cup friendly words
- 2 heaping cups of understanding
- 4 heaping teaspoons of time and patience
- A pinch of warm personality
- A dash of humour

Measure words carefully: add heaping cups of understanding using generous amounts of time and patience; cook with gas on front burner; keep temperature low -- DO NOT BOIL. Add a dash of humour and a pinch of warm personality; season to taste with Spice of Life; serve in individual molds.

De koffie staat altijd klaar!

Een jaar vol contrasten

Na bijna een jaar in het land van 1001 en 1 nacht, wordt het eens tijd om de balans op te maken. Groen, nou ja een beetje licht groen dan, uit NL aangekomen in Oman kon het grote avontuur beginnen. Na heel veel nieuwe mensen ontmoet te hebben, na een overvolle agenda met afspraken waar je in NL alleen maar van droomt, na ontelbare Wadi tochten met geweldige ervaringen, na strand zee zon regen en bbq, werd het toch de hoogste tijd om ook een weekend in de meest luxueuze stad van.....nou ja, voor ons zeker, door te brengen.

Dus zo geschiedde het en het hotel werd geboekt. Dit keer geen afspraken maar "gezellig" met het eigen gezin naar D. Via via en door de juiste mensen te kennen, ahum, kon er een uitermate mooie deal afgesloten worden in de E.T. te D. Niets vermoedend reden we, nog net niet met de gehaktballen en de hardgekookte eieren, op woensdag avond er naar toe. En toen, toen gebeurde het.....

Een jaar van contrasten, een verblijf met contrasten, het zet je wereld even aardig op zijn kop. Want wij waren natuurlijk licht groen gekleurd. Zie boven.

Het ene moment zit je koud in NL, het andere moment zit je pareltjes te zweten in Oman.

Het ene moment slaap je onder de sterrenhemel, het andere moment zit je ergens waar je alleen maar van kon dromen.

Het ene moment eet je de ingevroren pannenkoeken van 4 dagen geleden bij het kampvuur, het andere moment eet je in een restaurant op de 51e, 52e of was het nu de 53e etage?

Het ene moment zie je pas weer een douche na een week, het andere moment lig je om 01.00 uur 's nachts met rode wijn en kaarsjes in een met marmer ingebouwd bad.

Het ene moment zit je met je gezinnetje knus bij elkaar, het andere moment kom je heel PDO in het hotel tegen.

En zo kunnen we nog wel even doorgaan. Inderdaad, het hotel in D. de E.T., is heel heel erg mooi en wel heel erg luxe.

Het ene moment ben je aan het afdingen op de souk, het andere moment geef je bakken met geld uit.

Het ene moment ben je 1 van de velen, het andere moment bevind je je in een andere positie.

Het ene moment wil je al je ervaringen delen met het NL front, het andere moment weet je niet of ze het allemaal wel begrijpen.

Het ene moment doe je alles alleen thuis, het andere moment heb je een inwonende hulp, met al de zorgen in hun leven erbij.

Vragen, gedachtes, overwegingen, gesprekken met anderen, dromen, realiteit.....

Ik heb mijn arm bijna blauw geknepen om me ervan bewust te maken dat ik wel in D. in het luxe hotel zat. Dan hoor ik ineens van een hele andere kant; Oh ja hoor, dat hotel kennen we, daar zitten we altijd!!!!????? Altijd? Is dat wel normaal? Maar wat is eigenlijk "normaal", hier of waar dan ook? Is het wel normaal dat we ons dit allemaal kunnen permitteren. (Tenminste dat denken we), dat we in 5 minuten aan het strand zitten en heerlijk kunnen bbq'en, dat we op Wadi gaan en champagne kunnen drinken in de Wahiba's, dat we kunnen sporten tot we er bij neervallen, dat we fulltime oppas hebben, dat we al het werk zouden kunnen laten liggen, als we dat zouden willen. Is dit allemaal wel normaal? Is dit de realiteit waarin wij ons nu begeven? Contrasten contrasten.

Conclusie; ja het is de realiteit, ja we kunnen dit nu allemaal doen. En ja we moeten hier ontzettend van genieten en met 2 voeten in het cement op de grond blijven staan. Maar de echte de echte realiteit moeten we blijven zien, al weten we af en toe niet precies wat dat is.

We zien het wel als we met verlof terug gaan naar NL en dan weer terug mogen komen in Oman. Zou het ons erg veranderd hebben?

Maar, na bijna een jaar Oman, kunnen we zeggen dat het heftig was maar meer dan de moeite waard!!!!!!

Marie Bernadette Koper

POST.....

Nadat vrienden van een Nederlandse familie hier in Oman twee weken gelogeed hadden, stuurden ze als dank voor de gezellige gastvrijheid een groot pakket op uit Nederland. Niet alleen geniet de familie nog steeds van de lekkere (en oer-Hollandse) inhoud, de postbeambten hebben ook een genoeglijke ochtend aan het pakket beleefd. Hier volgt het verslag van de familie over de bewuste ochtend, aan hun gulle vrienden in Holland.

Hoi luitjes,

We hebben net de doos binnen gekregen. Hij is geweldig! Zowel qua formaat als inhoud! De jongens zijn er ook erg blij mee, daar we net door al onze voorraad heen waren (ik had al vreselijk spijt dat ik niets in de zeevracht had laten stoppen, maar ze waren zo moeilijk aan het doen over de hoeveelheid; uiteindelijk kwam de container hier maar half vol aan)

Ik moest het ophalen bij een postkantoor in Mutrah en dat was wel lachen hoor. Dat duurde wel een stief kwartiertje want ik moest me aan alle kanten legitimeren, ook de labourcard van manlief was vereist. Gelukkig had ik bulten kopieën van alles in de auto liggen.

Ons pakket lag er al een week en dat vonden ze wel wat opslagkosten waard. Toen ik zei dat ik gelijk gekomen was na het bericht van binnenkomst, keken ze eens naar het stempel van PDO en haalden hun neus op. Daar waren ze erg langzaam, zeiden ze (en inderdaad stond er duplicaat op het afhaalbewijs; je snapt zeker wel dat we het origineel nooit ontvangen hebben). Na het zetten van talloze handtekeningen moest ik postzegels bij een ander loket kopen opdat alle papieren opgestuurd konden worden. Waar naartoe? Ik heb geen idee, maar het werd een dikke brief alles bij elkaar.

Toen dat gebeurd was, werd het pakket van achteren gehaald. Ik was zo verrast door de grootte ervan, dat de beambte die mijn reactie zag, meteen begon mee te glunderen en trots de doos op de balie zette alsof het een persoonlijk cadeau van hem was. Het moest wel opengemaakt worden, de inhoud werd onder ruime en vriendelijke belangstelling bestudeerd en ik moest uitleg geven: "dat zijn schuddebuikjes oftewel shaking bellies", vertaalde ik behulpzaam en legde de twee heren desgevraagd uit dat je dat op je boterham doet, met lekker veel boter. Dat wekte interesse op, want iedere doos werd bekeken en ze werden behoorlijk jolig bij mijn uitleg over smaak en gebruik van hagelslag, vlokfeest, vruchtenhagel en gestampde muisjes (smashed mice). Rare westerlingen, zullen ze ongetwijfeld gedacht hebben.

Ook de foto's die tussen het broodbeleg meegestuurd waren, werden stuk voor stuk bekeken. Ze wilden alles weten over de kinderen en van wie wie nou was. Ze hadden dat best snel door. Het hielp natuurlijk enorm dat jullie veel bleker waren dan wij en onder hun vragende blik of ze het goed deden, werden de personen op iedere foto bij de juiste familie ingedeeld. Ook werd er gekeuveld over waar het was en heb ik ze onze Wadi-trips beschreven. Ze vonden het leuk dat we die allemaal bezocht hadden.

Het was best gezellig allemaal, maar opeens kwam het bij me op dat er wel eens een foto tussen kon zitten van ons (mij!) in bikini, dat zag ik nou even niet zitten, bovendien, zou ik ze dan nog wel meekrijgen? We hadden nog een half stapeltje te gaan en tegen het einde stond ik bijna peentjes te zweten. Gelukkig was er slechts één bikini foto, de vrouw in kwestie stond er toevallig op en was een vreemde, hoewel de heren haar wel op mij vonden lijken blijkbaar, er werd keurend vergeleken.

Ik had me zorgen gemaakt om niets. Vriendelijk kreeg ik de doos overhandigd en zwaaiden ze me uit. Het was een genoeglijk ochtendje. Dus heel erg bedankt enne.....jullie mogen nog eens komen hoor.

Veel liefs van ons allemaal!

P.S. Nu willen alle vriendjes hier komen lunchen; wij hebben lekkere dingen!

Toen wij hier kwamen wonen, was ik blij dat er oudere middelbare school kinderen in de buurt woonden. In een expatgemeenschap kan het soms voorkomen dat er alleen maar kinderen van 0 tot 12 jaar zijn. Zo hebben mijn kinderen nu een voorbeeld van hoe het er aan toe gaat als je 12 jaar of ouder bent.

Mijn zoon kwam dan ook al gauw thuis en riep veelvuldig 'homo' naar zijn zus. En later "Mama wat betekent dat eigenlijk?" En ook andere, tot nu toe onbekende schuttingwoorden (jullie kennen ze wel, die hoef ik hier niet op te schrijven), voegde hij aan zijn vocabulaire toe. Ik vond het niet zo erg, in die zin dat ik heus wel in de gaten heb dat wanneer je op straat je mannetje wilt staan kennis van dat soort woorden onmisbaar is. Helaas maar waar.

Toen dacht ik terug aan de discussie die ik vorige zomer met mijn schoonmoeder had. Zij klaagde dat de Nederlandse maatschappij verhardt. Dat mensen steeds onfatsoenlijker tegen elkaar zijn, het verkeer alsmat agressiever wordt en dat het dus voor onze (expat)kinderen steeds moeilijker zal worden om in Nederland ooit weer te wennen. Een nieuwe posting, waar ze in een 'kamp' zullen wonen, zal dat niet vergemakkelijken.

Achteraf (natuurlijk) dacht ik: "dus wij zouden eerder naar Nederland terug moeten komen, omdat onze kinderen gauw moeten leren hoe ze een ander verrot moeten schelden?" Ik bedoel: "ze zouden moeten leren zich weerbaar op te stellen in de omgang met leeftijdsgenoten." Kun ze dat ook leren zonder dat ze daadwerkelijk aan de Hollandse straatmentaliteit blootgesteld zijn?

Ik heb in m'n hoofd een voorbeeld geprent zitten. Op een andere expatschool hielden de kinderen van groep 8 heel vriendelijk de deur voor de 'kleintjes' open. In Nederland werd die deur voor hun neus dichtgesmakt!

Waar leren ze nou het meest van? Ik kies toch voor het eerste.

Ik begrijp dat je ze niet te beschermd moet opvoeden en ik probeer al het leed in de wereld zeker niet van ze vandaan te houden en ondertussen hoop ik maar dat ze zoveel zelfvertrouwen opbouwen dat wanneer ze ooit in Nederland zullen wonen toch voor zichzelf op kunnen komen ook al doen ze dat op een heel andere manier dan de meeste Nederlandse kinderen.

Dit wilde ik even met jullie delen in de laatste Raskrabbel voor de vakantie, waarna een aantal kinderen naar Nederland vertrekken en hun ouders hier ook vast over nagedacht hebben. Hoe denken jullie hier over?

Hieronder nog een typische anekdote van een expatkind.

Ze was in Nederland op verlof en ging voor een weekendje naar een vriendinnetje. Nee, ze kon zelf wel met de trein. Ze woonden dichtbij het station, dat zou ze zelf allemaal wel vinden. Een half uur later komt ze terug: "Waar moest je nou die koffer inchecken?"

Verwelkom uw Familie en Kennissen

Per KLM vanaf Amsterdam
Naar Muscat of Dubai

Royal Tours
The Netherlands

Reeds meer dan 20 jaar uw specialist

HOOFDSTRAAT 19 2406 GD ALPHEN A/D RIJN

TEL. +31-172-425300 FAX +31-172-475444

www.royaltours.nl

email: royalint@euronet.nl

muziek in muscat

Marja Parfitt

Toen wij zes en een half jaar geleden in Muscat kwamen, konden wij niet bevroeden dat hier zoveel dingen op muzikaal gebied te doen waren. Ik speelde piano en had een jaar hobo-les gehad in het donkere verleden, maar had eigenlijk nooit opgetreden voor publiek.

Daar bracht het Chamber Music Ensemble, een subsectie van de PDO Recreatie Club (PDORC), verandering in ! Toen ik eerst over het Chamber Music Ensemble las in het Club Bulletin, dacht ik wel, "help, dit is wat te serieus voor mij". Het heeft dan ook een paar maanden geduurd voordat ik naar een "meeting" van dit Chamber Music Ensemble durfde te gaan. Wat bleek, het was een groep van enthousiaste amateur- muzikanten die er lol in hadden om samen te musiceren. Gelukkig was er met mij nog een nieuwe pianiste, we werden bijna gelijk achter de piano gezet om wat violen te begeleiden.

Deze eerste kennismaking resulteerde in een optreden in een Chamber Music Ensemble Concert en sindsdien heb ik aan ieder concert meegedaan (3x per jaar plus de piano-avonden)

Het niveau in het Chamber Music Ensemble was behoorlijk hoog en je moest ook nogal wat zelfvertrouwen hebben om samen in een concert te spelen. Met de piano had ik hier niet zoveel problemen mee, maar met de hobo ?!, na een jaar les ???

Ik had daarom, binnen het comité waar ik ondertussen ook lid van was, het idee geopperd om een "orkest" te vormen met mensen, die net als ik het wel heel leuk vinden om te spelen, maar ook wat bescherming nodig hebben om in een grote groep te spelen. Het orkest heeft sinds juni 1999 in ieder concert onder leiding van Chris Lydon gespeeld. Helaas is het aantal muzikanten dat in het orkest wil spelen nu zover gedaald dat het noodgedwongen moest worden opgedoekt. In juni heeft het voor de laatste keer opgetreden in het Concert voor Kinderen. Dus, latente muzikanten onder U : meld U aan bij het Chamber Music Ensemble voor het orkest, zodat het na de zomervakantie weer van start kan gaan! Het staat ook open voor niet PDORC-leden.

Voor muziekles is ook volop gelegenheid in Muscat. Dit komt m.n. doordat er verschillende Britse docenten in Muscat zijn die les geven aan diverse Omaanse bands. Het leger heeft een band, de luchtmacht heeft een band en de marine heeft een band. Bij U allen welbekend, geeft Jan van Rossem pianoles en zijn er ook meereizende echtgenoten(s) die muziekles geven. Door wat rond te vragen, kom je er al snel achter waar je moet zijn voor muziekles.

In Muscat kun je muziekexamens onder het ABRMS doen, dit is het "Associated Board of Royal Music Schools". Het ABRMS kent een grade systeem, waarbij grade 1 ongeveer na 1 à 2 jaar muziekles gedaan kan worden en over het algemeen kan men daarna ieder jaar de volgende grade doen (na voldoende oefenen natuurlijk!). Het Grade systeem loopt op t/m grade 8. Daarna zijn er nog drie diploma's die gehaald kunnen worden, maar dan moet je wel erg goed zijn !

Oman kent ook zijn eigen Symfonie orkest, het "Royal Oman Symphony Orchestra" (ROSO) wat gemiddeld één keer per maand speelt in het Auditorium van het Al Bustan Palace Hotel. Dit orkest is ontstaan op instigatie van His Majesty Sultan Qaboos bin Said. De grote hotels hebben zo nu en dan ook concerten met solisten die overkomen vanuit Europa en ook de ambassades organiseren wel eens wat muzikaals. Het probleem is echter dat er niet voldoende publiciteit aan wordt gegeven en dat je daardoor heel vaak niet weet dat er ergens wat is.

Recentelijk is de Young Musician of Muscat wedstrijd gehouden, georganiseerd door de British School en Phillip Stallwood. Het was de eerste in zijn soort en het is de bedoeling dat dit een jaarlijks terugkerend evenement wordt. Er waren twee leeftijdscategorieën, (juniores en senioren, grens was 13 jaar) en een bepaald niveau moest al bereikt zijn, wilde men mee kunnen doen. Aangezien ik twee kinderen heb die daar aan mee deden en ik ook nog een aantal deelnemers begeleidde, heb ik er vrij veel van gezien. Het was ontzettend leuk om zoveel kinderen (meer dan 100) hun instrument te horen bespelen.

De hele opzet van deze wedstrijd was om kinderen de gelegenheid te geven voor een publiek te spelen. Het belangrijkste was om mee te doen, niet zozeer om te winnen. Iets om in de gaten te houden als Uw kind een muziekinstrument bespeelt, het is zeer de moeite waard om er aan mee te doen! Trouwens, het Concert door Kinderen is bij de PDO Club al een evenement dat afgelopen mei voor de vierde keer is gehouden en waaraan 36 kinderen meededen.

Er zijn vast wel muzikale dingen die ik ben vergeten om te noemen, waaronder het PDO-koor en het Liturgisch koor waar de zangers onder ons terecht kunnen.

Muscat zal voor mij altijd een muzikale herinnering zijn. Dit is de plaats waar ik zeer actief in de muziek ben geweest, piano-examen, hobo-examen, voor het eerst zingen in een koor, spelen voor publiek en het begeleiden van examenkandidaten. Ook hebben we kunnen genieten van alle concerten die hier door de jaren heen zijn geweest. De **Muziek in Muscat** zullen we zeker missen !

Letterpret

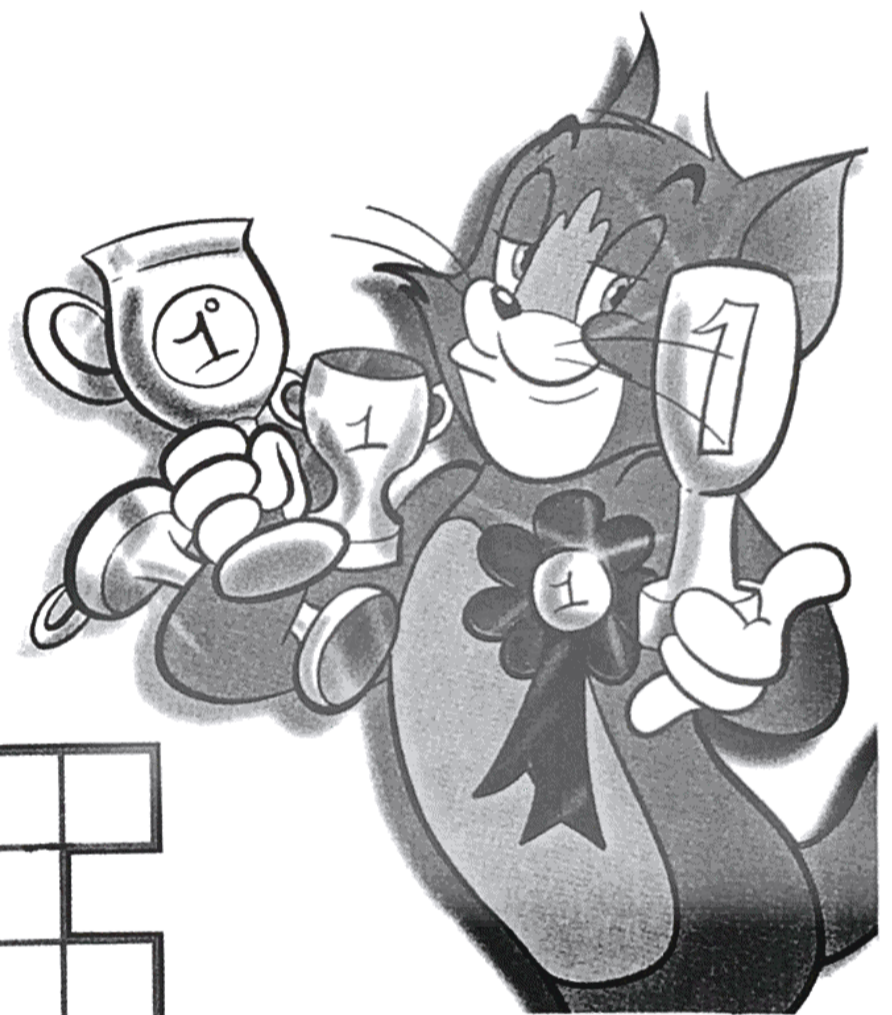

A

1	K	R	A	A	N	
2	K	I	N	D		
3	H	A	G	E	L	
4	K	I	E	U	W	
5	W	E	D	E	R	
6	H	O	E	P	E	L
7	V	L	A			
8	K	E	R	S	T	
9	G	E	V	E	L	

B

1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					

1. KOMT UIT JE OOG
ALS JE MOET HUILEN
2. VER WEG
3. DEEL VAN JE VINGER
4. NIET OUD
5. ALLEMAAL
6. LENIG
7. GROENTE
8. NIET LAATST
9. MIST

Tom is een echte kampioen! Maar weet jij in welke sport? Verander bij het nieuwe woord steeds de eerste letter van het woord uit schema A en schrijf het in schema B. De beschrijvingen staan eronder. Dan lees je in de gekleurde vakjes met welke sport **Tom** al deze bekens heeft gewonnen.

Namasté - een indruk van Anky Floris

Ik was zeer verrast door de uitnodiging om iets over mezelf en mijn boek te mogen vertellen in jullie blad, de Raskrabbel. Van Sandra Kapoh heb ik kleurige indrukken gekregen van het leven als Nederlander in Oman. Zij beschrijft het zo vol vuur dat ik het liefst naar Oman zou komen om jullie stuk voor stuk zelf te ontmoeten. Ik ben ervan overtuigd dat jullie minstens zoveel interessante dingen doen als ik en daar zou ik graag kennis van nemen. Ik ben van nature erg geïnteresseerd in het wel en wee van mensen. Levensverhalen van mensen kunnen me zeer verrijken en inspireren.

Anky Floris

Graag wil ik me eerst even aan jullie voorstellen. Ik ben Anky Floris. Ik ben 47 jaar, ben 20 jaar getrouwd met Thomas en we hebben 4 kinderen. Drie jongens en een meisje in de leeftijd van 19,18,16 en 13 jaar. Ik heb een zeer gevarieerd leven. En veelbewogen. Dat kan ook niet anders met kinderen... Het heeft me binnenstebuiten gekeerd en dat doet het nog regelmatig. Door het leven met mijn kinderen kan ik niet om mezelf heen. Ik ken alle gevoelens van de regenboog als dat zou kunnen. Reken maar dat ik me moedeloos gevoeld heb en machteloos, maar ook uitzinnig van vreugde als het weer eens heel lekker ging!!! Wat ik vóór in mijn boek schrijf, typeert mij: " niet de antwoorden, maar de vraag wijst mij

de weg: hoe heb ik meer lief..."

Op de één of andere manier gaat mijn leven altijd over liefde. En wel in al haar uitingsvormen: liefde voor mezelf, voor m'n kinderen, voor m'n partner, voor mensen, mijn werk, het leven...

Ik heb een sterk verlangen om mensen in contact te brengen met hun eigen kwaliteiten en mogelijkheden. We weten zelf vaak maar al te goed wat onze onmogelijkheden en zwakheden zijn...Soms staren we ons daar zelfs blind op en we vergeten te letten op wat we nog meer in huis hebben.

Verrijken van relaties

Dit alles heeft ertoe geleid dat ik me op dat gebied ontplooid heb: mijn werk richtte zich op het verrijken van relaties. Zo heb ik ruim 15 jaar cursussen ontwikkeld en gegeven over opvoeding en communicatie. Ook gaf ik o.a. de Gordon-cursus. Dit is een praktijkgerichte cursus gericht op ouders/opvoeders. De leidende vraag daarbij is: hoe praat ik zo dat mijn kind mij echt begrijpt en hoe luister ik zo dat ik mijn kind echt hoor en dus begrijp...

Luister...

Ik kan echt lyrisch worden over de impact van luisteren. Ik denk dat er zoveel misverstanden voorkomen kunnen worden als we weten hoe we echt kunnen luisteren. Luisteren is meer dan alleen je oren gebruiken. Luisteren is een levenskunst. Zeker als het om intieme relaties gaat, zoals de relatie met je partner en je kinderen, valt het niet mee om echt te willen horen hoe de ander zich voelt. Of wat de ander wil. Vooral als jij er anders over denkt of als het lijkt dat het tegen jou gericht is...

Ik ben nog iedere dag dankbaar dat ik heb leren luisteren...Het levert mij en mijn gezin zoveel op, dat is met geen pen te beschrijven. En ze luisteren vaak ook naar mij...

Mijn stelling is: Heldere communicatie met je kinderen lost niet alle problemen op, maar problemen kunnen niet opgelost worden zonder heldere communicatie. Zoals jullie ondertussen vast wel begrijpen, heb ik deze cursussen altijd met ontzettend veel enthousiasme gegeven.

Boek: 'Een relatie om van te smullen'

Mijn fascinatie voor de kwaliteit van relaties heeft er ook toe geleid dat ik in 2001 een boek geschreven heb met de veelzeggende titel: 'Een relatie om van te smullen'.

Ik vond dat er al zoveel over relaties geschreven was, terwijl het juist zo boeiend is te horen hoe mannen en vrouwen zelf hun relatie beleven. Ik was benieuwd wat mensen doen om zo gelukkig mogelijk te zijn en te blijven met elkaar. Wat doen mensen om hun relatie levendig te houden en hoe gaan ze om met de bittere bestanddelen die iedere relatie zonder uitzondering heeft.

Een relatie als een kerstcake

Ik heb 10 stellen geïnterviewd naar het smaakgehalte van hun relatie. Hieruit zijn openhartige relatie-verhalen ontstaan. Verwondering, geluk, ergernissen, teleurstelling, verlangen en gemis... Het komt allemaal aan bod. Je kunt in mijn boek een kijkje nemen in de verschillende relatie-keukens en de smaak van liefde proeven.

Hoe is het om een relatie te hebben als een kerstcake...Als een engels ontbijt... Of als stoofpeertjes met port... Dit en nog veel meer kun je lezen in mijn boek. Ik heb namelijk iedereen de vraag gesteld: ' als je relatie een gerecht was, wat zou het dan zijn?' Door deze vraag te beantwoorden gaven ze een verrassend beeld van hun relatie. De gerechten van de liefde smaken zoals wij zijn.....

Omaanse stellen

Een relatie om van te smullen' heeft heel veel publiciteit gehad. Tot mijn vreugde wordt het momenteel in het Duits vertaald en het is de bedoeling dat het eind dit jaar in Duitsland wordt uitgegeven als 'Geschmackvolle Beziehungen'... Wie weet kan ik ooit Omaanse stellen interviewen over hun relatie. Vinden jullie dat er wezenlijke verschillen zichtbaar zijn tussen Europese relaties en Arabische relaties? Jullie zijn tenslotte de deskundigen. Welke taal wordt er eigenlijk hoofdzakelijk gesproken? Is er sprake van eenzelfde uiting van liefde als ons bekend is? Ik ben reuze benieuwd.

Columns

Wat zijn er veel leuke activiteiten uit het schrijven van m'n boek voortgekomen. Zo schrijf ik sinds een half jaar een column op internet. Voor het virtuele tijdschrift: www.vitaal.nl Het heet 'schrijversmail'. Samen met een andere auteur schrijf ik in briefvorm over relaties in de breedste zin van het woord.

Op internet schrijf ik ook voor een Boekhandel een column: 'Schrijf mee met Anky Floris'. Deze column is te vinden op www.zwaanenterburg.nl

Levensrecepten

Rond de kerstdagen kreeg ik een fantastische opdracht van een ziekenhuis in Alkmaar: om een kerstgeschenk voor alle 3500 personeelsleden te maken in de vorm van een boekje.

Het werd een boekje met de titel: 'Levensrecepten'. Ik heb daarvoor 10 sleutelfiguren uit het ziekenhuis geïnterviewd over hun levensfilosofie. Ook mocht ik de illustraties zelf maken. Als jullie het leuk vinden, kunnen jullie deze illustraties zien op mijn site: <http://net.clubs.nl/anky>

Ik hoop meer van dit soort opdrachten te krijgen, want hier ligt echt mijn kracht.

Ieder verhaal is uniek

Een activiteit die me daarnaast na aan het hart ligt is een maandelijks interview dat ik met een bekende Noord-Hollander heb in een lokale krant. Ik interview mensen over hun relatie, een beetje in de lijn van mijn boek. Geloof me: ieder verhaal is uniek!

De verhalen zijn te vergelijken met de uitwerking die een maaltijd op je kan hebben: je wordt erdoor gevoed, het vervult je, je groeit ervan. Door de openhartige antwoorden te lezen kun je delen van jezelf herkennen. Het is liefde van alledag. Het gaat aldoor weer om mensen die willen liefhebben. Om mensen die ernaar verlangen dat hun partner hen liefheeft..... Zoals jij en ik. Niets is zo universeel als ons verlangen naar een gelukkige relatie... Toch?

Interactieve sites

Mochten jullie interesse hebben dan kunnen jullie mijn interactieve sites bezoeken. Ik heb een club op internet, genaamd: 'Kinderen...vertel mij wat' en een club (hoe kan het ook anders) 'Een relatie om van te smullen'. De Url's zijn: <http://cultuur.clubs.nl/anky> en <http://familie.clubs.nl/ankyfloris>

En om de cirkel rond te maken, mochten jullie me willen mailen voor meer informatie: mijn email-adres is: ankyfloris@hotmail.com Ik heb met veel genoegen met jullie gepraat. Ik hoop van harte dat jullie het ook plezierig vonden om naar me te luisteren, al was het dan éénrichtingsverkeer. Een andere keer luister ik graag naar wat jullie bezielt, naar wat jullie bezighoudt. Ik houd me aanbevolen om de Raskrabbel af en toe te mogen ontvangen. Door Sandra voel ik me een beetje verwant met jullie leven daar in Oman. Het ga jullie goed en wie weet tot ziens.

Lieve groeten van Anky.

Bridgen in Oman van AM de J

Van bridge weet ik alles en niets. Ik speel het spel niet, maar ik word er wel dagelijks mee geconfronteerd. Op het beeldscherm van onze computer zitten bridge-spelers wereldwijd te spelen en dat is één van de redenen waarom wij telefonisch vaak in gesprek zijn. Eerst was het alleen mijn echtgenoot, maar sinds Oman is ook onze zoon verslaafd geraakt aan deze denksport.

Maar liefst twee avonden per week spendeert Robbert junior aan het bridgen. Hij is de jongste bridger op de club en ik begin mij steeds meer af te vragen of er sprake is van een erfelijke belasting. De oud-oom van Robbert senior liet ons een prachtige houten kist na met allemaal gesorteerde spelen. Blijkbaar werd hij indertijd uitgenodigd om aan de hofafel tegenstand te bieden aan Prins Hendrik van Oranje. Nou weet ik natuurlijk niet op welk niveau de oud-oom speelde, maar toch. Ook mijn Australische grootmoeder was een fervent speelster en kreeg een toeval tijdens het bridgen, waarna zij de geest liet. Een prachtige dood en ik vraag mij af wat er op dat moment in haar kaarten stond.

Vroeger werd thuis in de weekeinden de bridge-tafel gedekt en werden wij verplicht de edele beginselen van dit spel te leren. Voor mij als anti-establishment typetje aanleiding om mij zoveel mogelijk te drukken. Na het lezen van 'Mijn Liefje, mijn duifje' van Roald Dahl, waarin verhaald wordt over een bridge-echtpaar, heb ik besloten dat ik er nooit aan zou beginnen. Je hoeft als partners toch niet alles samen te doen? De verhalen over vetes tussen partners, wel of niet gehuwd, heb ik ook gehoord. Vreselijke ruzies kunnen er ontstaan over het bieden. Vriendschappen van decennia, gingen eraan onderdoor. Bitse gezichten en intolerantie kunnen het gevolg zijn van zo'n avondje denksport.

Blijkbaar heeft het te maken met een machtsstrijd, waarin de één de ander wil overtroeven. Ieder zijn meug! Het neemt niet weg, dat ik met regelmaat meemaak dat de gedachten van mijn man elders zijn als ik hem op de hoogte probeer te houden van ons wervelende huishouden. Hij denkt dan intussen nog even aan die ene hand. Ook als zoonlief van de bridge-tafel terugkeert, wordt mijn mond gesnoerd en verdiepen zij zich samen in het spel, dat die avond gespeeld werd. Meestal ga ik dan een boek lezen. Lichtpuntje is natuurlijk dat ze ook wel eens met prijzen thuis komen, die dan vaak voor mij zijn. Bekers doen dienst als vaas en het aantal Omaanse servetringen groeit ook.

Op de zaterdagavonden dat er gespeeld wordt, is het bijzonder rustig in onze straat. Hier wonen nog meer fanatieke spelers. Zo is er de familie Pieters, die zelfs op wadi-trips dagen achter elkaar dit spel schijnt te hebben gespeeld met de familie Hoffman. Ook de familie Tettero zit regelmatig aan de tafel. Gisteravond was er het 'Annual Dinner' van de bridge-club en ook de niet-spelende partners mochten van de partij zijn. Zo kwam het dat ook ik aanwezig was op deze zeer goed georganiseerde avond. Er werd aan negen tafels gespeeld en de opkomst was groot. De tafels waren gedekt met prachtige bridge-kleden en confetti van harten, schoppen, klaver en ruiten. Bij iedere gang waren er quizen die opgelost moesten worden. Na het diner was het tijd om de prijzen uit te reiken. Een spannend moment. Aan wie zouden de trofeeën uitgereikt worden en waarvoor? Wie waren er het vaakst bij de eerste drie geëindigd en wie was de nieuwe veelbelovende jonge speler? Een nek aan nek race.

Ik vroeg aan cursusleidster Hetty Hoffman of de bridge-sport in Muscat aan een revival bezig is. Gelukkig wel, want zo'n twee jaar geleden was het beroerd gesteld met het aantal bridgers. Het aantal spelers was zo dun gezaaid, dat zij besloten om een cursus voor beginners op te zetten. Initiatoren waren Johan Pieters en Leon Hoffman. Dit is bijzonder goed gelukt, want inmiddels is er zowel in de A-line als in de B-line een fiks aantal spelers zeer verdienstelijk aan het kaarten. Naast de zaterdagavonden en de dinsdagavonden is er ook de maandagochtend bridge voor dames. "Wat is er nou leuk aan het spel", vraag ik tussen twee happen door aan Hetty? Waar het om draait is, dat je je tijdens het spelen van een hand steeds kunt blijven verbeteren. Krijg je een slechte hand, dan weet je dat de volgende aan diezelfde tafel, ook die slechte hand krijgt. Dat is het moment waarop jij en je partner kunnen laten zien hoe je met jullie bieden er toch meer uit kunt halen. Je hersens worden flink aan het werk gezet en na ieder spel is er weer een nieuw spel met (on)mogelijkheden.

Vanaf tafel negen heb ik een mooi overzicht van de bridge-spelers en het aardige is dat er, behalve een rijk vertegenwoordigde groep Nederlanders, nog veel meer nationaliteiten aanwezig zijn, die aan deze denksport doen. Het geeft je meteen een ruimere blik op de expatgemeenschap. Een goede start voor nieuwkomers, die volgens de regels van het spel een wending willen geven aan hun dagelijkse bestaan in Oman. Met aangescherpte hersenen is het vast goed handelen en als je even weg wilt zijn, speel je op papier of in gedachten nog eens een spel na. Hoe ik dat weet? Ga dan terug naar het begin van het verhaal en noteer de gegevens. Erfelijk belast zijn kan ook sluimerend en passief gebeuren.

Zo rond middernacht blij ik de beste kaart getrokken te hebben uit de loterij. Ik ga voor het eerst van mijn leven naar huis met de hoofdprijs. Een nachtje naar dat hotel waar Sandra laatst over schreef. Helaas kan het niet op mijn echtgenoots verjaardag, want dan is er het grote jaarlijkse bridge-evenement en soms gaat de bridge-kaart voor het meisje. Zoonlief zeurt nu de oren van mijn kop. Het is al een half jaar aan met zijn vriendin. Aan mijn hoela! Leuke mensen die bridgers en heel enthousiast. Je zou er bijna zin in krijgen om toch die beginnerscursus te gaan doen, maar ik doe het toch maar niet!

U wel? Voor meer informatie mag u gerust bellen met Hetty Hoffman. (678685)

P.S. Dit artikel werd geschreven op de bridge-avond. U begrijpt zeker wel waarom!

Juni 2003 RASKRABEL 48

Waarom ik bij
het bridgen verliest

S.J. SIMON

Join the world of Fun Runners

Every Wednesday runners from all over Muscat gather at the overflow parking lot of PDORC to run or walk the 2, 4 or 6km. and meet other keen runners before, on the way and after.

Times: 5 p.m. to begin at 5:15 during winter,
5:30 p.m. to begin 5:45 during summer.

Contact , Frank 677586

Need more information? Paul 678675 or Luc 678825

6 years Fun Running and the Heat is On